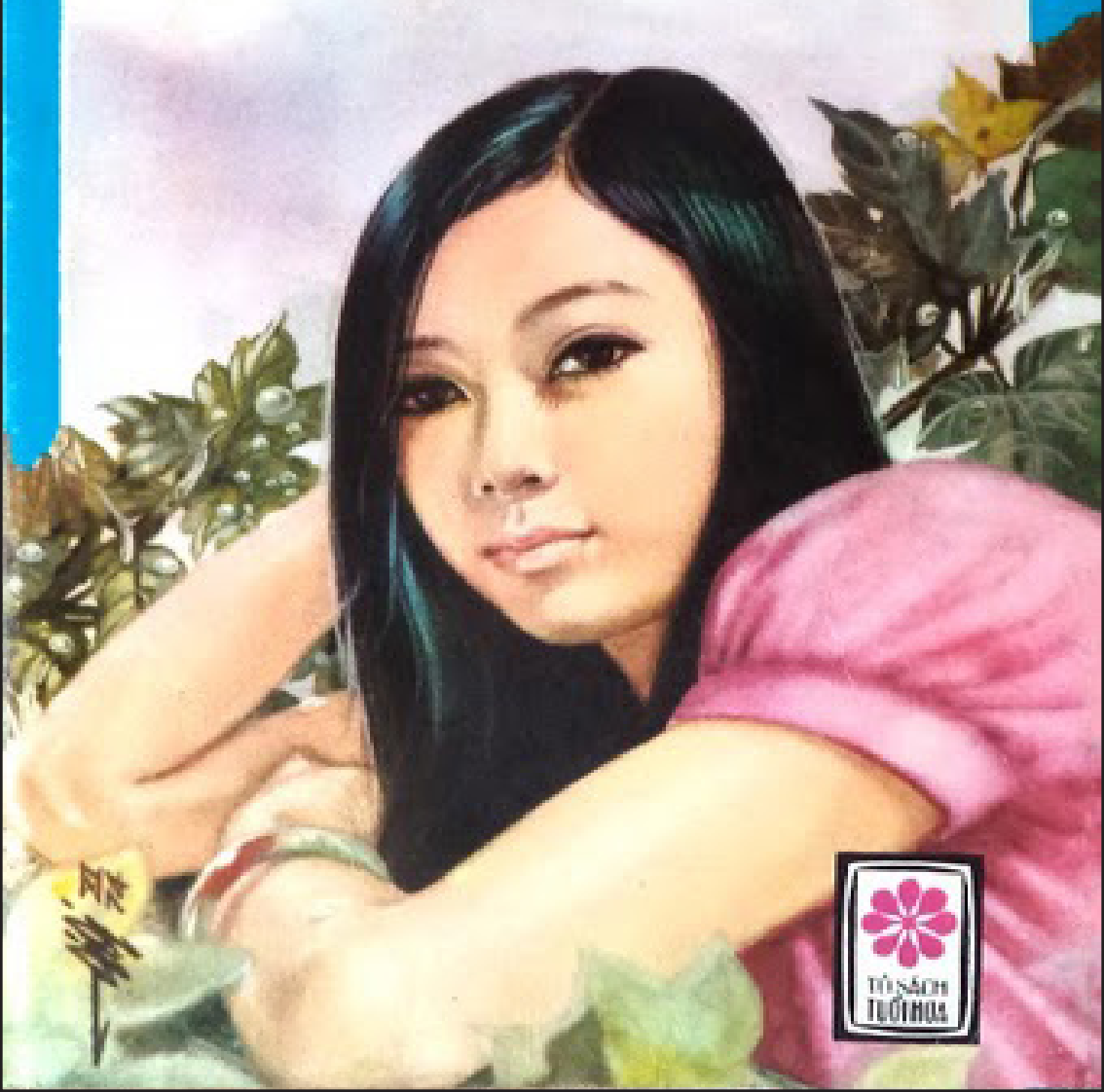
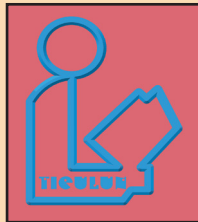

LÝ THỤY Ý
mùa cuối mùa

MÙA CUỐI MÙA

LÝ THỤY Ý

Hạ thân mến.

Con đường Tú Xương có những hàng lá chết, có những phiến lá thật vàng, đã đến tuổi để chết, và những phiến lá còn rất xanh, xanh đến làm mình ngậm ngùi. Mình vẫn đơn lẻ đi trên con đường này. Những bạn bè xưa bây giờ mỗi đứa một nơi, nhìn lại quanh mình thấy những vố vàng, những hiu hắt.

Hạ ơi !

Đà Lạt bây chừ lạnh không hả Hạ ? Đà Lạt lạnh lòng quá đối với mình, chưa một lần đặt chân đến đó. Nhưng bây giờ thì nó thường xuyên trở thành một nỗi ám ảnh trong tâm tư mình. Hạ ở đó buổi sáng lạnh những mù sương và chiều mịt mù niềm nhớ. Có phải Hạ vẫn dáng tròn trĩnh dễ thương như những ngày Sài Gòn ? Nhìn tấm hình mới nhất của Hạ nghe thương thật là thương nghe Hạ. Chẳng hiểu chừng nào tụi mình mới đoàn tụ Hạ nhỉ ? Nhớ Hạ quá chừng.

Hôm qua mẹ mình làm món bánh Flang, mẹ nói có Hạ ở đây chắc mình Hạ ăn hết nửa cái đó. Hạ ạ, mình vẫn nhớ Hạ vô cùng, mẹ nhớ Hạ nữa, mọi người đều nhớ Hạ hết trơn. Mà sao Hạ ở xa quá vậy Hạ ?

5 | Mưa Cuối Mùa

Còn một tháng nữa là mùa mưa rồi phải không Hạ ? Sài Gòn mưa sẽ buồn lắm, sẽ làm mình nhớ Hạ, và nhớ « người ta » nữa.

Hạ hỏi mình và « người ta » có còn thương nhau không ? Làm sao trả lời Hạ bây giờ đây, khi mà tình yêu tự nó đã quá phức tạp, nó là sự cộng tác giữa hai tâm hồn, mình sẽ đơn phương và âm thầm thương.

Hạ nhớ !

Mình vẫn như ngày Hạ còn đó, ngày mà mình và Hạ mỗi chiều lang thang đi ngang đường Cộng Hòa, nhìn « người ta » từ trong Su Phàm đi ra, Hạ ơi ! Không còn Hạ mình vẫn đi một mình, và người ta vẫn ra để mà đi. Hạ ơi ! từ ngày Hạ bỏ Sài Gòn, mình có một lần đã âm thầm khóc. Hạ biết tại sao không hỏi Hạ : Mình nhìn thấy « người ta » ra về bên cạnh một người con gái lạ đó Hạ ạ. May là rồi họ đến lấy xe và mỗi người đi một ngã. Nhưng họ đã nói chuyện với nhau Hạ ạ. Mình hay ghen vớ vẩn quá Hạ nhỉ ? Người ta chỉ là một người xa lạ, không quen, không biết gì mình cả, không cả một lần thấy mặt mình nữa cũng nên. Hạ có cười mình không hỏi Hạ ? Hạ hãy thương hại mình và đừng cười mình nhé Hạ ? Hạ là người thương mình nhất mà, mình biết nên mình mới thành thật kể hết với Hạ đó.

Hạ yêu dấu,

Mình sợ mùa mưa lắm, Hạ ạ. Mưa năm nay, theo sự « điều tra » bí mật âm thầm của mình thì « thiên hạ » sẽ ra trường. Hạ ơi, có thể họ sẽ đi rất xa và không bao giờ trở lại Sài Gòn nữa Hạ ạ, chắc chỉ còn mình lẻ loi đứng trước cổng trường với hàng lá khô buồn rơi trên vai, trên tóc. Lúc đó chắc mình sẽ khóc, nhưng đâu có ai dỗ mình Hạ nhỉ ? Cả Hạ nữa, Hạ cũng xa mình thì mình chờ đợi gì và ở ai nữa đây Hạ ?

Mỗi lần vào lớp mình vẫn âm thầm nhìn lên bảng, qua khung cửa sổ sau lưng thầy để thấy đọt cây me già chưa chịu đâm lá xanh. Trơ trụi quá Hạ ạ. Tất cả đều trơ trụi, kể cả tâm hồn mình cũng nên. Chữ nghĩa nhiều khi cầm tập lên thấy nhẩy múa trước mắt đó Hạ. Nhưng dù sao cũng sẽ cố gắng chứ chẳng lẽ cứ lặn độn hoài, đã hai năm rồi chưa lấy cái phần hai !

Nhiều khi mình muốn tung tất cả, bỏ không còn cần một thứ gì ở đời này nữa, mình vẫn không có can đảm. Dù sao mình vẫn còn mẹ còn bố, còn những bạn hữu thân sơ mà người ta vẫn là hình ảnh trong ngưỡng vọng. Mình vẫn biết có âm thầm ! Nhiều khi mình ước chi mình là con trai. Con trai muốn gì được đó Hạ nhỉ, muốn tán tỉnh ai thì tự nhiên. Yêu ai có quyền nói tự nhiên. Phải thế không Hạ nhỉ ? Mình thèm thường được như thế lắm mà chẳng bao giờ được. Nhiều khi mình thấy buồn cười quá Hạ ạ, mình mà cũng còn con nít đến

7 | Mưa Cuối Mùa

nổi đi mơ ước những điều vu vơ như thế sao hử Hạ ?

Hạ thương mến.

Mình chờ đợi ở tương lai những điều không bao giờ đến đó là tình yêu ! Hạ ơi ! Mình muốn khóc đến vô cùng. Hạ làm sao nhìn suốt được tâm hồn mình giờ phút này đây Hạ ?

Mình nhớ khuôn mặt bầu bĩnh của Hạ, nhớ ánh mắt dịu dịu thân yêu, nhớ mái tóc à la garçonne của Hạ. Hạ này, tóc mình vẫn dài buông vai đấy chứ chưa có cắt đi đâu. Cắt tóc buồn lắm. Còn để tóc còn thấy yêu đời. Cắt mái tóc thì thấy đời hiu hắt quá. Mẹ không phải ghét tóc dài của mình, nhưng mẹ nói là tóc dài buồn. Mẹ nói khuôn mặt mình buồn mà để mái tóc dài càng buồn hơn. Con gái cưng của mẹ thì phải vui nhiều chứ, phải không Hạ nhỉ ?

CHƯƠNG 1

Thụ tựa lưng vào gốc cây Sao già. Trời buổi chiều im mát, con đường Thành Thái có những hàng lá rụng tro trụi. Thụ đưa tay xem đồng hồ. Đã hơn năm giờ chiều. Vẫn chưa thấy My tới. Thụ lẩm bẩm : « Con gái chúa là hay trễ hẹn », và chàng tiếp tục châm một điếu thuốc khác.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua đưa ngược làn khói vào mặt Thụ, chàng thoáng mỉm cười nhớ lại khuôn mặt My. Sóng mắt long lanh, làn môi hồng thật tươi.

Thụ băng khuâng nhìn lên mấy đợt cây. Chim se se bay riu rít. Thấy hạnh phúc về đây trên bầu trời, tưởng chừng thanh bình có sẵn trên đất nước này, chỉ cần đưa lưới ra hứng lấy. Chiếc taxi dừng lại bên lề đường. Thu nghe một thoáng xôn xao rồi bình lặng trở lại, không phải là My. Người con gái mới xuống xe mặc một chiếc váy culotte màu xanh, áo pull vàng nhạt. My không bao giờ mặc váy cả. My chỉ thích mặc quần xì gà. Mặc quần ống rộng đi thấy chân dài, chân dài làm con gái đẹp hơn.

Người thiếu nữ đã bước khuất vào một ngôi biệt thự có chiếc cổng đen thật lớn, tường có hoa leo màu đỏ đỏ. Màu đỏ thật dễ thương thật thấm thía. Thụ chắc lưới nhìn đồng hồ lần nữa. Quá hai mươi phút rồi. Chờ

9 | Mưa Cuối Mùa

nhau quá hai mươi phút là yêu nhau quá nhiều rồi. Một chiếc xe cyclo đạp đậu tình cờ cách xa chỗ Thụ đứng chừng mười thước. My bước xuống xe, nàng mặc một chiếc quần rộng ống mầu đen và chiếc áo chemise dài tay ôm lấy người mầu hồng. My đứng lấy tiền trả tiền xe cho bác cyclo già. Mối My chu lại, mái tóc bay bay thật đẹp.

My cầm tiền thôi, lững thững đi lại bên Thụ. Thụ nhìn người yêu, cười :

- Trông em lúc nào cũng đẹp, cũng tươi.

My hỏi :

- Anh chờ em lâu không ?

Thụ lắc đầu :

- Không lâu đâu, chưa được nửa giờ.

My cười cười :

- Chưa được nửa giờ, mà gần một giờ thôi.

- Chờ em thì anh có thể chờ cả đời.

My lấy xách tay máng ở trên vai xuống, cầm lủng lẳng trên tay :

- Bây giờ mình đi đâu anh ?

Thụ không trả lời vội. Hai người bước chậm chậm trên lề đường, quần của Mỹ bay bay, ống rộng quá. Thụ nói :

- Chiều nay mát, mình đi bộ một khoảng.

Mỹ nhìn qua nhìn lại trên đường. Đường hơi vắng. Mỹ nói :

- Anh biết tại sao em đến trễ không ?

Thụ lắc đầu. Mỹ nghiêng mái tóc :

- Tại người ta đến coi mắt em đó.

Thụ nghe nhói đau. Bàn tay lạnh hơn một chút, rã rời hơn một chút. Có phải sự chấm dứt đã bắt đầu, hay đã bắt đầu từ lâu mà chàng không hề hay biết ? Thụ cúi nhìn bước chân chàng và Mỹ in dấu bên nhau. Mỹ nói tiếp :

- Sao, anh ?

Thụ ngừng nhìn nàng :

- Sao gì, em ?

- Người ta đi coi mắt em đó.

Thụ cười buồn :

11 | Mưa Cuối Mùa

- Em thấy thế nào ?

My đông đưa xách tay :

- Cũng được.

Hai người dừng lại một thoáng nhìn nhau. Thật tình cờ, có chút gì đau đớn. Thụ âm thầm :

- Hay là My lấy chồng.

Tiếng My loãng trong gió :

- Anh không cưới em sao ?

- Anh có đủ sức cưới em không ?

- Tại sao không ? Em tình nguyện theo anh.

Thụ lắc đầu :

- Cuối năm ra trường tương lai là Thủ Đức.

Khuôn mặt My chao nghiêng :

- Anh Thụ !

- Dạ !

- Cảm ơn. Em muốn hỏi anh tại sao mình không tiến tới ?

Thụ dẫm mạnh bước chân hơn :

- Em đã chẳng từng nói với anh là ba mẹ em không đời nào chịu gả em cho bất cứ một ai vô gia cư, anh là đại diện cho thành phần đó, em quên ?

My lắc đầu :

- Không, em không hề quên điều đó. Nhưng em yêu anh.

Thụ cười héo úa :

- Tình yêu đâu có làm được gì ? Tình yêu chỉ làm khô.

My thở dài; Thụ đổi hướng :

- Anh mời em dùng cơm tối.

My nhìn đồng hồ :

- Giờ này mà dùng cơm tối thì còn sớm.

Thụ gật :

- Còn sớm, mình đi lang thang chút nữa.

My ngắm soi bàn tay trái. Thụ nhìn cử chỉ của người yêu. Bàn tay đẹp năm ngón búp măng trắng nõn trắng nà. Bàn tay của My không thể làm việc nặng nhọc được.

13 | Mưa Cuối Mùa

Thụ thương thân mình. Tiếng My :

- Dù sao, mình cũng vẫn yêu nhau.

Thụ im lặng. My tiếp :

- Phải không anh Thụ ?

Giọng Thụ thấp :

- Em sẽ yêu chồng.

My ngập ngừng, rồi nói :

- Anh Thụ, trước khi chúng mình xa nhau, để em đi lấy chồng, em muốn yêu cầu anh một điều.

Thụ ngừng lại :

- Điều gì em ?

- Anh đến nhà em một lần.

Thụ nhú mào :

- Để làm gì ?

- Chẳng để làm gì cả, nhưng em thích như thế. Tại sao anh không bao giờ đến nhà em ? Anh cho là nhà em giàu nhà em lớn. Tất cả những điều đó là nghĩa lý gì đâu ?

Thụ lặng lờ :

- Còn bây giờ ? Bây giờ anh sẽ đến với tư cách gì nữa đây ?

- Là bạn !

Thụ buông thông, lập lại. Ủ, chàng chỉ còn là bạn của My thôi, vì chàng đã không can đảm đi hỏi nàng, vì chàng hèn. Mà Thụ nghĩ, nếu chàng đi hỏi chắc gì gia đình nàng chấp nhận chứ ? Gia đình nàng, sang trọng quyền quý, gia đình nàng danh giá. Thụ cắn môi mạnh. Cử chỉ đàn bà nhưng giờ phút này làm chàng đỡ đau lòng. My nói :

- Nghe, anh !

Thụ lắc đầu :

- Thôi My. Điều đó vô ích.

Cả hai không còn nói gì với nhau nữa. Chiều đã xuống rất thấp. Một lúc thật lâu Thụ nói :

- Lần cuối cùng, anh mời em.

My buồn buồn :

- Vàng, lần cuối.

15 | Mưa Cuối Mùa

Khi hai người chia tay nhau, trời đã rất tối. Thụ nắm tay người yêu trong tay mình. Bàn tay nàng mềm quá. My ngược lên :

- Anh không chúc gì cho em sao ?

Thụ thần thờ :

- Chúc em hạnh phúc thật đây.

My mím môi :

- Chẳng mơ gì được. Cảm ơn anh.

Nàng quay người chui nhanh vào taxi. Thụ đóng cửa xe :

- Em ngủ ngon.

My gục đầu vào thành nệm xe. Đêm thật sâu.

My ngắm soi xấp hàng trắng thật đẹp vừa được mua về sáng nay. Màu trắng lạnh mát. My ướm lên người. Da nàng trắng, màu vải cũng trắng. Có tiếng con gái phía sau :

- Eo ơi ! Đẹp quá chị My.

My không quay lại. Nàng biết ai nói câu đó. Như, em kế nàng. Ngọc Như mới mười tám, thua nàng bốn tuổi. Ngọc Như đến bên chị, ôm eo My.

- Em mê chị My có nước da đẹp.

My quay lại nhìn em. Như thật sướng. Chưa biết gì để khổ. Tuy đã mười tám mà đôi lúc nàng thấy Như con nít quá. Như ngồi xuống đi văng nhỏ trong góc phòng, nhìn My :

- Chị mặc màu gì cũng đẹp cả.

My hỏi em :

- Như lấy áo về chưa ?

Như lắc đầu :

- Chưa chị ạ, mất cơ.

My xoay người trước tấm gương lớn, hỏi tiếp :

- Như may màu gì quên nhỉ ?

- Dạ màu vàng.

My gật đầu :

- Ừ, màu vàng sang lắm.

Ngọc Như đứng lên :

17 | Mưa Cuối Mùa

- Chị My.

- Gì Như ?

- Chị buồn không ?

My quay lại và hai chị em nhìn nhau. Mắt My long lanh lệ nóng. Như ôm vai chị :

- Em thấy hình như chị không yêu anh Kháng.

My im lặng. Tiếng Như :

- Bố mẹ đâu có ép chị, chị My.

My vẫn im lặng.

- Chị My, em muốn nói, không yêu nhau mà lấy nhau về khổ lắm, chán nữa.

My khóc. Ngọc Như nhỏ giọng :

- Chị My, tại sao chị lấy chồng ?

My lau nước mắt :

- Vì chị đã đến một lứa tuổi không thích chờ đợi nữa. Vả lại chị hiểu là có chờ đợi bao nhiêu cũng thế. Ngọc Như, chị không muốn em suy nghĩ gì về chị. Em còn nhỏ lắm, em không nên để mình phải vướng bận về bất cứ điều gì...

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết Như ạ. Chị lấy chồng là do nơi quyết định của chị, và chị bằng lòng với quyết định đó.

Rồi My cười tươi :

- Như thấy chị nên may áo gì đây ?

Ngọc Như do dự :

- Hay là chị may robe đi.

- Robe có đẹp không ? Mặc áo dài tha thướt.

Như chu miệng :

- Mặc robe longue cũng tha thướt. Chị cao mặc robe longue đẹp hơn áo dài nhiều.

- Như nói phải đó, My ạ.

Cả hai giật mình quay phắt lại để thấy bà mẹ đang đứng nhìn hai con, mỉm cười. Như chạy lại phía bà Phúc :

- Mẹ, con nói vậy mà chị My không chịu.

My nhìn em :

- Ai không chịu đâu, đừng có nhiều chuyện nhé.

19 | Mưa Cuối Mùa

Bà Phục bước lần vào phòng :

- Hôm nay mà chưa lo mang hàng đi may, còn tuần lễ nữa đám cưới rồi.

My đáp lời mẹ :

- Khỏi lo mẹ ạ. Chỗ quen may nhanh lắm.

Bà Phục thoáng lo :

- Cứ ỷ ỷ rồi đến đó chưa xong thì kẹt.

Như phụ họa theo chị :

- Mẹ đừng lo. Thật đó, chị My quen mà.

Bà mẹ nhìn hai cô con gái. Đó là hai bông hoa thật dễ thương dịu dàng. Hai sắc đẹp tương phản. My đẹp sắc sảo khêu gợi. Như đẹp dịu dàng thanh nhã. Bà sắp gả một cô gái lấy chồng. Chồng My giàu có, môn đăng hộ đối. Bà không bao giờ nhìn thấy giọt lệ trên mắt con gái. Bà Phục cũng có một chút ngạc nhiên vì sự quyết định đột ngột của My. Nhưng bà không thắc mắc nhiều. Có gì quan trọng lắm đâu. Một người con gái nhiều khi chán ngán đời sống độc thân một cách rất nhanh chóng...

Chỉ có một người duy nhất đặt câu hỏi một cách âm thầm mà trầm trọng là Ngọc Như. Nàng tự hỏi tại sao chị nàng lấy Kháng. Kháng đẹp trai, con nhà giàu thật. Nhưng mẫu người Kháng không phải là mẫu người dễ kẻ khác ưa. Kháng có một chút gì vừa khó ưa vừa khó chịu. Ngọc Như nhìn kỹ chị mình hơn... Dường như chị thất vọng một điều gì.

CHƯƠNG 2

Thụ thả một làn khói nhẹ. Ly cà phê đen thoáng bay lên hơi thơm nồng. Chàng nhìn qua bên kia đường. Cổng nhà biệt thự My ồn ào. Xe hơi đậu dài một dọc. Chút nữa đây sẽ vô cùng lộng lẫy. My bước ra trong áo cô dâu. Thụ hiểu là mình không làm gì được trong tình yêu thì tốt hơn cả là nên tìm cách chấm dứt. Vả lại, trong tình yêu với My có một chút gì gương ép. My đẹp và My giàu. Nhưng đó không phải là hai yếu tố giúp cho tình yêu thêm lớn mạnh, mà chỉ là hai yếu tố dìm tình yêu xuống hố sâu thêm một chút, khó lòng mà đưa lên mức trung bình. Thụ yêu My. Đáng vẻ nàng kiêu sa nhưng Thụ nghĩ, My phải có một đời sống thật khả quan. Còn chàng, chỉ là gã con trai mồ côi cha mẹ. Chàng sẽ chả làm được gì cho nàng, nói riêng, và cho tình yêu của hai người nói chung.

Thụ uống một ngụm cà phê. Chát đen sảng sảng trong ly. Chát đen, chát đắng của cà phê tràn vào trong ruột gan. Thụ nghe vọng lại từ rất xa trong ký ức những thì thầm yêu dấu của My. Chàng tự nhủ tất cả đã qua rồi. Hãy nên dừng bao giờ gọi lại những gì đã mất.

Tự dung bằng một quyết định bất thần, Thụ đứng lên rời quán. Đám cưới vẫn chưa bắt đầu. Thụ thấy mình không nên ngồi thêm.

Thụ đi lang thang, trên những con đường vắng. Từng điều thuốc cháy dở dang. Từng tàn thuốc văng vung vãi. Thụ bước đi một cách mơ hồ. Chắc giờ này bắt đầu ra xe để đến nhà thờ. Thụ nghĩ thầm như vậy. Cũng xong, có gì tốt đẹp hơn mà chàng có thể làm cho My, ngoài việc cầu xin cho nàng hạnh phúc ?

Đi ngang qua đường Yên Đỗ, Thụ chợt nhớ mình còn một cái hẹn với thằng bạn thân, chàng ghé vào lưu xá Đắc Lộ. Dững đang hí hục đánh vật với cuốn tự vị. Thấy Thụ vào, Dững kêu lên :

- Trời, mày đi đâu mà ghé tao giờ này ?

Thụ cười :

- Tự nhiên ghé mày không được sao, mà phải « đi đâu».

Dững gấp cuốn tập đứng lên :

- Nóng quá.

Thụ nói :

- Ừ nóng thật.

Dững nhìn băng khuâng qua cửa sổ phòng :

- Có lẽ trời sắp mưa.

23 | Mưa Cuối Mùa

Thụ nhìn theo bạn. Bầu trời dường như nặng thêm một chút. Có lẽ sắp mưa thật. Mưa. Thụ nghĩ đến những ngày mưa lách thép. Con đường Cộng Hòa có cây có lá, trời mưa lá đổ đầy đường. Những giờ tan trường, không còn nồn nóng một phút gặp Mỹ. Dững nhìn Thụ :

- Mà đến tao có chuyện gì không ?

Thụ lắc đầu :

- Mà chóng quên. Tao có hẹn hôm nay ghé mà lấy cours mà. Quên hả ?

Dững vỗ vỗ vào đầu :

- Ủ. Tao dạo này bê bối quá.

Thụ cười :

- Chắc nhớ cô nào hả ?

Dững gật nhanh :

- Tương tư em quá xá mà em chê.

Thụ đến bên bàn học, đưa tay lật cuốn sách :

- Mà hách như thế này mà nàng chê à. Ai thế ?

Dững trầm giọng :

- Để hôm nào tao giới thiệu.

- Lại nhà hả ?

Dũng lắc đầu :

- Không. Ai mời mà mình lại nhà. Đón ở trường...

Thụ không nói gì cả, yêu thương chỉ khổ, Dũng bắt đầu điêu đứng rồi đây.

Ngọc Như thu mấy cuốn tập bước ra khỏi lớp. Buổi trưa hôm nay trời nặng nước. Có lẽ chiều thế nào cũng mưa. Như ôm tập đi dọc theo dãy hành lang. Học sinh lơ thơ mấy mạng. Hôm nay chỉ có lớp Đệ Nhất học thêm hai giờ sau thôi. Như định băng qua đường thì có tiếng gọi tên nàng.

- Như ! Như !

Như quay lại. Dũng rà xe Honda lại bên nàng và tìm Như chọt muồn nhảy khỏi lồng ngực. Người con trai ngồi sau lưng Dũng ! Người con trai mà nàng từng đứng nhìn chàng đi ra cổng trường Sư Phạm. Người con trai mà Hạ đã gọi là thần tượng của Ngọc Như.

Như thấy mình cứng đờ không còn cảm giác.

Dũng nói :

25 | Mưa Cuối Mùa

- Như về bằng gì thế ?

Như nhìn xuống mũi giày :

- Dạ, hôm nay về cyclo.

Dũng ngạc nhiên :

- Ủa, xe đâu ?

- Xe hư, anh ạ.

Dũng chợt bảo :

- Quên, xin giới thiệu đây là Thụ, bạn thân, Như.

Thụ nhìn người con gái chăm chú, nhưng lịch sự. Thụ hiểu tại sao Dũng mê cô bé điêu đứng. Như dễ thương thật, nhưng ở nàng dường như có một nét quen quen nào mà Thụ không thể định nghĩa. Dường như chàng đã gặp nàng ở đâu rồi thì phải. Như lí nhí :

- Anh ạ.

Thụ cười :

- Hân hạnh được biết cô.

Dũng nói :

- Quen nhau cả mà, khỏi khách sáo.

Như tần ngần nhìn ra đường, nàng nói :

- Như xin phép về, sợ nhà đợi cơm.

Dững nhìn trời :

- Ủ, có lẽ sắp mưa. Như về sớm. À, chiều mai thứ bảy, anh mời Như đi ăn kem được không ?

Như lắc đầu không chút do dự :

- Chết thật, ngày mai Như bận nguyên ngày.

Dững thở ra. Thế đó, chàng dư biết câu trả lời sẽ đến từ Như. Vậy mà chàng vẫn hy vọng, vẫn mong chờ.

Một chiếc cyclo chạy qua, Như vẫy lại :

- Thôi xin phép hai anh.

Dững nói thêm :

- Thứ hai anh đón ở đây nhé.

Như gạt đầu ngồi hẳn vào trong xe. Chiếc xe cyclo chạy đi. Dững quay lại Thụy :

- Vậy đó, tao dám thua cuộc lắm.

Thụy vỗ vai bạn :

- Rán đi. Cô bé hiền lành quá mà.

Dững cau mày :

- Rán thể quái nào được. Người ta không yêu mình.

Thụ nghe thương hại bạn, như đã thương mình.

Chiếc cyclo len lỏi giữa những hàng xe. Ngồi nép mình trong xe, Như cắn mạnh môi. Chàng đó sao ?

Nàng không bao giờ nghĩ sẽ có lúc, nàng được quen người con trai đó cả. Thụ ! Nàng lập lại tên chàng và nghe cơn mơ kéo về tràn đầy. Như nghĩ thầm, Hạ mà biết tin này chắc nó sẽ cuống lên. Như nhớ, lần đầu tiên tình cờ, hai đứa vào Khoa Học tìm ông anh của Hạ. Một người con trai từ Sư Phạm bước ra. Như cảm thấy mình chao đi một cảm giác lạ. Người con trai mang một vẻ hờ hững, lặng lẽ. Một hai lần sau đó, Như tâm sự với Hạ về cảm giác của nàng và Hạ thường rủ Như đến trường tìm anh, để Như nhìn « người ta ». Ban đầu hai đứa gọi « người tình trong mộng » của Như. Nhưng mãi rồi Như đâm ra yêu thật dù người ta chưa một lần biết nàng. Như thấy mình lãng mạn. Nhưng nàng không làm sao quên hình ảnh chàng trai. Vậy mà bây giờ chàng là bạn của Dững sao ? Như lắc đầu với muôn ngàn ý nghĩ xoắn lấy đầu óc. Từ ngày chị My đi lấy chồng, nhà vắng và buồn. Như chỉ còn biết tìm lấy cho mình một nguồn sống riêng tư. Hình ảnh của người con trai dần dần mờ nhạt vì những vấn đề cần thiết phải

lo liệu. Nhưng bây giờ... bây giờ thì Thụ đó, là bạn của Dũng. Nghĩ đến Dũng, Như thoáng một chút buồn buồn. Nàng không thể ép lòng thương Dũng, mặc dù nàng biết Dũng thương mình đến đâu. Vậy mà mỗi khi hình dung lại Dũng, Như thấy bức dọc sao sao.

Bà Phục ra mở cổng. Bà hỏi con gái :

- Sao về trễ thế, Như ?

Như ôm cặp theo mẹ :

- Dạ tại giáo sư dạy thêm.

Sự im lặng trong ngôi nhà kéo dài. Như sống từ ngày này qua ngày khác trong cái không khí đóng khung này. Rất nhiều khi nàng thêm một sự thay đổi nhưng không thể thực hiện.

Như vào phòng, quăng cặp vào bàn và nàng nhìn thấy lá thư của Hạ. Như mở thư : Hạ lại viết về Đà Lạt và những ngày tháng sống cách biệt gia đình. Mỗi lần đọc thư Hạ là một lần Như nghĩ đến con đường Cộng Hòa rợp những bóng cây. Như dần lá thư của bạn trên bàn và thay đồ xuống nhà. Bà Phục ngồi nơi ghế sa lông, đang xem tờ báo. Bà nói :

- Như, chị Mỹ nhắn con đến chơi đây.

Như dừng bước :

29 | Mưa Cuối Mùa

- Chị My về nhà bao giờ vậy mẹ ?
- Hồi sáng.
- Sao chị không ở lại dùng cơm trưa luôn mẹ ?

Bà Phục lắc đầu :

- Kháng chở về. Hai đứa nó còn bận đi đâu đó mà.

Như bước xuống bếp. Nàng lấy khăn ướt đập đập lên mặt mình, lớp vải dày cuốn theo những bụi bặm. Như nhủ thầm : « chị My nhắn mình, có chuyện gì đây ». Nàng nghĩ chiều nay sẽ dẹp bài vở, lại đến nhà My.

Bữa cơm trôi qua tẻ nhạt. Như loáng thoáng nhớ đến Thụ. Lòng người con gái xôn xao hồi hộp một thứ cảm giác khó tả. Có lẽ đây là định mệnh vô tình mà hạnh phúc. Làm sao nàng dám nghĩ là sẽ có ngày, nàng và Thụ quen nhau ? Họ chỉ mới biết nhau qua Dũng. Như tự hỏi mình phải làm cách nào để biết Thụ nhiều hơn một chút.

Như bấm chuông nhà My. Người quản gia ra mở cổng. Như chạy xe Honda vào con đường nhỏ lót sạn trong biệt thự. Nhà My giàu quá, nhà chồng My giàu hơn nhà bố mẹ nàng nhiều. Như thấy Kháng tiến ra gara. Kháng đưa tay :

- A, Như. Sang chơi hả em ?

Như đáp :

- Dạ.

Và nàng chạy lại gần anh rề :

- Anh đi đâu bây giờ hả ?

Kháng gật đầu :

- Ờ, bận mấy việc.

- Chị My có nhà không anh ?

- Có, em vào gặp chị đi.

Như dựng xe chạy vào nhà. My đang từ trên lầu đi xuống, mặc chiếc robe de chambre hồng nhạt đẹp kinh khủng là đẹp. Như kêu :

- Chị My giống tiên quá.

My nheo mắt nhìn em :

- Tiên... huyền hả ?

Như cười :

- Em đâu nói vậy. Chị My, mẹ nói chị gọi em hả ?

31 | Mưa Cuối Mùa

My gật đầu :

- Ừ !

- Có gì không chị ?

- Không có gì. Ở nhà buồn nhẩn em sang chơi. Sao lâu quá em không qua đây ?

Như lùng khùng :

- Em bận học thi.

Như không thích mấy sang nhà My. Nàng thích My về nhà hơn. Như thấy có một cái gì khá bất thường trong hạnh phúc gia đình của My nên nàng ngại. My vuốt tóc em :

- Như vẫn học hành thường chứ ?

- Dạ vẫn thường thôi. Năm nay mà « out » nữa thì mệt.

My gật đầu :

- Mệt thật. Nhưng mệt là mệt công học của em kìa. Chứ học tài thi phận mà.

Hai chị em ngồi xuống sa lông. My cười cười :

- Chùng nào lấy chồng đây cô ?

Như nhìn lên trần nhà, hình ảnh Thụ quay quay trong trí nhớ. Tiến được đến tình bạn với Thụ chưa chắc đã nổi. Nói gì đến hôn nhân.

- Còn lâu chị My. Em phải học xong.

My thở dài :

- Hôn nhân chẳng bao giờ là điểm son cả.

Như nhìn chị :

- Hôn nhân rất đẹp.

My cười khẩy :

- Với hai kẻ yêu nhau, đúng. Với hai kẻ không yêu, sai.

Như hăng hái :

- Thì đúng rồi. Chị hai kẻ...

Nàng im bật. Nàng nhớ rằng My không yêu Kháng mà vẫn lấy Kháng làm chồng. Như thấy mắt My long lanh sắp khóc và nàng vội nói :

- Chị My, em thấy có hàng mới đẹp lắm. Chị đưa em đi xem nhé !

33 | Mưa Cuối Mùa

My cười gương :

- Để hôm nào tiện nhe.

Rồi My đứng lên :

- Em ăn Paté Chaud không ?

Như đứng lên theo chị. Nàng thấy căn nhà thật lớn và My thật đầy đủ, nhưng My không hạnh phúc. My dẫn Như lên phòng, mở tủ lấy bộ đồ mát.

- Em thay đồ đi, rồi ở chơi chiều về.

Như cầm bộ quần áo bước vào phòng kế bên. My lại tủ lạnh lấy một lô trái cây đặt lên trên table de nuit. Hai chị em nằm dài trên giường. My nói :

- Mẹ vẫn vui hả Như ?

Như gật đầu, không đáp. My tâm sự :

- Chị nhớ nhà, nhiều khi muốn bỏ nhà này về ở với em và bố mẹ, ở nhà chồng làm sao ấy. Em thấy chưa, đó là chị lấy chồng tại Sài Gòn đấy nhé, lấy chồng xa thì không biết làm sao.

Như ôm vai chị :

- Em nhất định ở vậy.

My cốc vào đầu Như :

- Còn lâu à cô. Mai mới đòi lấy chồng can không nổi.

Như giấu mặt vào áo My :

- Thôi đi, em còn lâu mới vậy.

Hai chị em cùng cười. Âm thanh nhọn và sắc của tiếng cười My làm Như rùng mình.

Ánh sáng tràn vào căn phòng ngộp ngộp. Như bật dậy. Nàng hoảng hồn nhìn đồng hồ. Bảy giờ rưỡi. Như cố gắng quít định tung dậy, nhưng nàng chợt nhớ hôm nay là Chủ Nhật. Như thở phào nằm lại. Bà Phục lên phòng con gái :

- Như, hôm nay đưa mẹ lên di Hải nhé.

Như uốn éo thân hình, tối qua thức khuya học bài bây giờ nàng mới thấy mỏi chi lạ. Bà Phục ngồi xuống giường vuốt tóc con gái :

- Con mệt à ?

Như đưa tay che miệng :

- Dạ, hơi mệt.

35 | Mưa Cuối Mùa

- Con phải giữ gìn sức khỏe mới được. Đau thì khô, học cũng vừa vừa thôi chứ.

Như thò chân xuống giường tìm đôi dép :

- Để con sửa soạn đưa mẹ đi.

Bà Phục lắc đầu :

- Thôi để mẹ nhờ bố đưa đi vậy. Con ngủ tiếp đi.

Bà đứng lên ra khỏi phòng. Như nằm thêm chừng năm phút rồi trời dậy. Nàng muốn đi chơi một chút. Như xuống rửa mặt và trở lên phòng. Cuốn sách trên bàn bay bay làm rơi tờ giấy nhỏ trong sách. Như chợt nhớ hôm qua Nghiệp đưa địa chỉ mới dọn lại, bảo nàng rảnh đến chơi. Như cầm lên, địa chỉ trong hẻm, chắc khó tìm... Nàng thay áo bước xuống lầu.

Chạy vòng vòng thật lâu, Như mới tìm được nhà Nghiệp. Ngôi nhà khang trang nằm quá sâu trong hẻm đường cái. Khuôn mặt bầu bĩnh của người con gái lộ ra. Nghiệp kêu lên :

- Ôi ! Người đẹp.

Và nhào ra mở cửa cho Như. Như đẩy chiếc xe vào hẻm nhà Nghiệp :

- Dọn nhà xa quá mày.

Nghiệp gật :

- Ủ, bà già mua ở đây, bạn bè tìm nhà chết luôn.

Như cười :

- Mà tao tìm ra. Sáng chủ nhật mày ở nhà hả ?

Nghiệp gật đầu :

- Nhà mới dọn phải ở nhà trông coi chứ chẳng lẽ bỏ đi chơi, bà già tao chửi chết.

Hai cô gái vào nhà. Nghiệp nói :

- Nhà này kế bên là một Trung Tâm đó.

Như ngạc nhiên :

- Trung tâm gì ?

Nghiệp đưa tay lên môi :

- Trung tâm độc thân.

Như ngơ ngẩn không hiểu. Nghiệp giải thích thêm :

- Nhà kế bên cho mấy ông sinh viên mượn. Mà mấy ông ấy hiền lắm.

Như liếc bạn :

37 | Mưa Cuối Mùa

- Mày mới dọn lại sao tài vậy ?

Nghiệp bấu môi :

- Nhìn biết liền.

Rồi cô bé liếng thoảng :

- Mày ngồi nhé.Tao đi lấy xoài tượng cho ăn.

Lát sau, Nghiệp bung ra một khay xoài tượng cắt lát với chén nước mắm. Như nói :

- Thấy món này là thèm chết thôi.

Nghiệp gật đầu :

- Ủ, ăn đi tao nói chuyện cho nghe.

Như chấm lát xoài vào chén nước mắm đường, chắt chua ngọt mê hoặc vị giác. Nghiệp nói :

- Kế nhà có bốn ông mướn, mà tao thấy có một ông « thần » mày à !

Như rùng mình vì miếng xoài chua, hỏi :

- Sao gọi là ông thần ?

- Tao thấy cha làm lì tới ngày. Lúc nào thấy chả là thấy cả một sự bất mãn đầy mình. Mày biết không, coi tướng lưng chừng khó ưa lắm.

Như rùn vai :

- Mấy người lừng khùng đó mới là ghê gớm à. Coi chừng mày mê.

Nghiệp đâm vào vai bạn :

- Bậy mày. Tao mà mê ai ngoài anh Hóa thì trời sập đất lở liền.

Như nói :

- Biết đâu đó.

Nghiệp cãi :

- Anh mà nghe mày nói vậy anh giận tao.

Chợt Nghiệp ngẩn lên nhìn ra, đập tay Như :

- Kìa ông Thần về.

Như nhìn theo bạn, miếng xoài trên tay rơi xuống đất. Thụ đó sao ? Người con trai không nhìn vào nhà Nghiệp, bước hút hành lang bên hông nhà để vào căn nhà kế.

Nghiệp nói, không chú ý đến Như :

- Chả có vẻ cóc thềm coi ai ra cái thá gì. Tao chúa ghét cái loại đó, làm phách.

39 | Mưa Cuối Mùa

Như nghe rất mơ hồ giọng Nghiệp nói. Nàng đã cho tư tưởng mình tự do bay cao, vào cõi thình không, và cảm nghĩ vô cùng vô tận của miền ngưỡng vọng bao la, mà nàng dành cho người con trai đó. Chàng cao ngạo đối với tất cả. Chàng là hình ảnh của những tầng mây cao ngất ngều, hay là tinh cầu xa hút mắt ngóng chờ. Nghiệp nói :

- Như, sao mà ngần ra vậy ?

Như giật mình nhìn lại Nghiệp. Nàng cảm tưởng nó đã đọc thấu tất cả ý tưởng của nàng.

Nàng nói băng khuâng :

- Đâu có, mà định bảo gì thế ?

Nghiệp lắc đầu :

- Không, tao đang nói thẳng cha kia mà.

- Ờ, hần học ở đâu vậy ?

- Hình như ở Sư Phạm.

- Mà biết tên chứ ?

Nghiệp nhìn Như một thoáng nghi ngờ :

- Chi vậy ? Ờ, tên là Thụ thì phải.

Như bịa chuyện :

- Hẳn là bạn một ông anh họ tao đó.

Nghiệp reo lên :

- Thật vậy hả ? Chà, tốt quá.

Như nhìn bạn :

- Sao lại tốt ?

Nghiệp chắc lưỡi :

- Phá thiên hạ chơi.

Như kêu :

- Thôi đi, mày cho tao xin. Tội nghiệp người ta.

Nghiệp cười, giọng giễu cợt :

- Thấy không, chưa chi mày đã bình thiên hạ rồi đó.

Friend hả ?

- Đâu có, tao đâu có quen. Nhưng tao hỏi thật nhé, mày đã làm quen chưa ?

Nghiệp lắc đầu :

- Tao mới dọn về đây một tuần, chưa có cơ hội quen. Hơn nữa, theo chỗ tao nhận thấy tên này khó làm quen

41 | Mưa Cuối Mùa

lắm. Chắc là hắn ghét con gái.

Như nhún vai :

- Ghét con gái rồi thương ai bây giờ.
- Thương... con trai.

Đôi bạn phá lên cười dòn dã. Nắng buổi sáng lung linh trên mấy chậu cây kiểng đặt trước hiên nhà. Nắng ủa vào khung cửa sổ nhảy nhót trên những sợi tóc dài của Như xõa tung trên bờ vai tròn. Như đứng lên :

- Thôi tao về nghe.

Nghiệp giữ :

- Ở lại chơi một chút nữa đi, mày về làm gì sớm vậy ?

Như chỉ tay trên chiếc đồng hồ trên tường :

- Ở đó mà sớm, mày. Gần mười một giờ.
- Ăn cơm luôn đi.

Như lắc đầu :

- Khi khác mày ời, bà già đợi tao ở nhà.

Nàng đứng lên chạy vào nhà sau chào mẹ Nghiệp. Hai cô gái bước ra cửa. Như mở chìa khóa xe.

- Mai đi học, nhớ mang dùm cuốn cơ học.

Nghiệp gật đầu :

- Ừ.

Như dắt xe ra cổng. Nghiệp :

- Đi cho đàn ông nghe chưa, gặp ai dụ dỗ không được đi theo đấy. Mà mà bị bắt cóc thì tao có thác với bà cụ mà.

- Yên tâm, chả ai bắt cóc đâu.

Như ngồi lên yên xe, chào bạn :

- Thôi về nhé.

Nàng đạp máy. Chiếc xe kêu lên vài tiếng xì xịch rồi tắt. Như làm lại nhiều lần, vẫn không kết quả gì.

Nghiệp bước ra cạnh bạn :

- Sao vậy mà ?

Như lắc đầu :

- Chả hiểu sao kỳ quá.

- Hay xe mà hết xăng ?

- Đâu có, tao mới đổ chiều qua.

43 | Mưa Cuối Mùa

Hai mái đầu sẫm soi nhìn vào chiếc xe Honda. Như nói :

- Yên, để tao thử lại coi.

Nàng hì hục đạp. Mặt trời trưa chiều xuống đất những tia nắng gắt. Mồ hôi bắt đầu vã ra ướt đầm lưng áo cô gái. Như bực dọc :

- Lạ ghê, cái xe khỉ này.

- Mà biết tại sao không ?

- Biết gì mà biết. Lâu lâu nó dở chừng.

Nghiep càu nhàu :

- Xe gì mà kỳ. Mà dang tao đạp lại coi.

Cứ thế hết Như lại Nghiep, chiếc xe vẫn trơ trơ. Như xoa xoa tay đỏ hồng lên vì vận ga.

- Thôi gần đây có sửa xe không ?

Nghiep lắc đầu :

- Hơi xa.

- Đành vậy.

Như dợm dắt đi. Từ trong, Thụ lững thững đi ra. Nét quen thuộc của người con gái làm anh thoáng cau mày. Như mừng rỡ :

- Anh Thụ !

Âm thanh như một sự reo vui, của một tình thân hữu. Thụ nhìn thấy trong ánh mắt nàng sóng sánh một ánh mong chờ, một niềm vọng nhớ, và Thụ bước đến bên Như :

- À, chào Như. Đi đâu mà lạc vào đây.

Như chỉ Nghiệp :

- Như lại thăm cô bạn. Anh đang làm gì đấy ?

Thụ cười khẽ :

- Ở đây.

Rồi chàng nhìn chiếc xe :

- Sao thế này ?

Như chán nản :

- Không nổ anh ạ.

Thụ nói :

- Để tôi thử xem.

45 | Mưa Cuối Mùa

Và chàng bắt đầu làm cái công việc mà này giờ hai người con gái đã cố gắng thực hiện nhưng chưa thành công.

Như nói với Thụ :

- Thôi để Như mang đi sửa.

Có tiếng mẹ Nghiệp gọi lên. Nghiệp nói :

- Thôi xin phép anh. Tao vào nhà nghe mày. Bà cụ kêu.

Như gật :

- Ừ, mày vào.

Nghiệp bước vào nhà. Như thấy tay chân mình thừa thãi một cách kỳ lạ. Chàng đó, như những buổi chiều mình đã đứng nhìn và ngóng một mình. Có một cái gì ngăn cản giữa nàng và Thụ mà Như linh cảm thấy, nhưng nàng không tài nào tìm ra. Đó không phải là Dũng. Với Dũng, dù chàng thương nàng, nhưng Như đã phân ranh tình cảm. Sự ngăn cách mơ hồ từ trong vô thức làm người con gái ghen ghen. Tiếng Thụ :

- Gần đây có chỗ sửa xe, để tôi dắt đến đó cho Như.

Như đi lúp xúp bên cạnh Thụ. Niềm mơ ước dưỡng nuôi từ những đơn phương vô vọng, những tưởng chỉ

còn là sự âm thầm, bây giờ là sự thật. Mình đi bên chàng đây. Mình đang làm một người bạn của chàng đây. Hạ biết được chắc nó ngạc nhiên vô cùng. Nhưng rất có thể mình chỉ là một người bạn mà thôi, đơn thuần và giới hạn ở danh từ đó. Mình khó thể tiến lên. Chàng biết đâu đã chẳng có người yêu, đang yêu thương một người con gái nào đó không phải là mình.

Thụ chợt nói :

- Dững vẫn nhắc đến cô luôn.

Như không chờ mong một câu nói kiểu như vậy.

- Dững là một người bạn tốt.

- Vâng, Như cũng nghĩ vậy.

Thụ hỏi băng quơ :

- Cô Như quen cô bé này...

- Dạ, học cùng lớp.

- À, ra thế.

Sự im lặng đột ngột trở về, đi bên Thụ, Như không cần phải nghe nói. Nàng chỉ cần thấy chàng.

47 | Mưa Cuối Mùa

Thụ đẩy xe trước một tiệm nhỏ. Chàng nói :

- Như đứng ở đây chờ nhé. Tôi mang xe vào.

Từ bên trong, Thụ nhìn ra cô gái đang đứng tần ngần cạnh gốc cây mát, bóng lớn tàn rộng. Chàng nhìn Như, như nhìn một sự thân quen nào đó. Như phảng phất một nét mà chàng thấy rất gần với mình. Chính sự cảm nhận đó làm Thụ gần gũi với nàng rất nhiều. Chính Thụ lo sợ khi mà, ngay lần đầu tiên gặp Như, chàng nghe trong mình một cơn xao động lớn. Nỗi xao động đến từ vóc dáng dễ thương của nàng hay là từ ý nghĩ thân thuộc của vô thức ? Chịu, Thụ không tài nào giải thích được hiện tượng đó, chàng chỉ biết rằng, nó đã có và giờ đây, nàng đứng đó một mình, chờ đợi chàng. Thụ thấy phân vân. Chàng còn nhớ, cách đây vài hôm, Dũng có đến nhà chơi, và Dũng tâm sự với chàng về sự cự tuyệt của Như. Hình ảnh Dũng thiếu não là hình ảnh đánh mạnh vào tâm trí Thụ nhất...

Như sốt ruột nhìn vào. Thụ bước ra :

- Đợi có lẽ hơi lâu đó Như ạ.

Như nhìn ra con nắng trưa :

- Trễ quá rồi. Thôi Như gọi xe ở đây, chiều trở lại lấy. Sợ nhà chờ.

Thụ đứng nhìn đồng hồ :

- Như có thể chờ chừng mười phút.

Như tần ngần :

- Mười phút xong chưa anh ?

Thụ gật :

- Có lẽ xong, tôi mời Như lại ngồi uống ly nước nhé.

Như bước theo Thụ. Nàng không thể cưỡng ý định tìm cách ngồi lại bên chàng lâu hơn một chút, nàng vẫn mòng như vậy mà. Thụ gọi cho mình ly cà phê và hỏi Như :

- Như uống gì ?

- Anh cho Sprit.

Ly nước sóng sánh trắng. Ly nước đầy như tình đầy. Như uống một ngụm chất ngọt và chất cay.

Thụ nói :

- Tôi có cảm tưởng quen Như từ lâu.

- Lúc Như gặp anh đến giờ nửa tháng.

Thụ gật :

49 | Mưa Cuối Mùa

- Như nửa năm.

Như lóng lánh niềm yêu đời trong mắt. Buổi trưa nắng mà nắng tưởng như trải thêm hồng bầu trời.

Rất tình cờ, mây đen kéo tới thật nhanh. Thoáng chốc bầu trời tối sầm, xám mịt và gió bắt đầu thổi mạnh. Như nhìn ra trời :

- Chết mất. Sắp mưa rào rồi.

Thụ gật :

- Có lẽ vậy. Như ngại gì thế ?

- Như sợ ở nhà mong.

Thụ nói :

- Giờ này mình về thế nào cũng mắc mưa. Nhưng nếu cơn mưa kéo mây kiểu như thế này, sẽ tạnh rất chóng.

Thụ chưa dứt lời thì mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Như nhìn ra trời, mưa lớn. Không khí ẩm cúng bên trong là một sự tương phản rõ rệt với bên ngoài mưa gió. Có gì đang lạnh lẽo cần tìm một mái ấm để nương thân. Thụ nói thật nhỏ :

- Như có yêu mưa ?

- Có anh ạ. Nhưng những cơn mưa thật nhẹ.

Thụ tâm sự :

- Hồi trước, mỗi khi mưa tôi vẫn có tật thích lang thang trong mưa nhẹ, lang thang một mình và không có áo mưa.

- Sao anh không đi với một người bạn ?

Thụ lắc đầu :

- Những lúc lang thang như thế là những lúc mình sống thật cho mình không ai chia xẻ được. Không thể đi với một người khác bởi vì điều đó chỉ làm cả hai ngượng ngùng.

Một chút xôn xao, Thụ tiếp :

- Hồi trước, con đường Thành Thái nhiều cây cao bóng mát. Tôi thích đếm bước chân mình, xác lá dưới chân, mây cao trên trời và mưa bụi chung quanh. Những lúc đó thấy tâm hồn thanh thoát.

- Như cũng vậy, anh Thụ.

- Đi dưới mưa ?

- Dạ.

Thụ nhìn nàng, thoáng ngạc nhiên. Chàng nhớ đến Mỹ, đến những cái bĩu môi của nàng khi chàng nói với nàng những lần lang thang đó. Mỹ và người con gái này là hai thái cực tương phản nhau. Thụ thấy ở cô bé một cái gì hòa hợp với mình. Hòa hợp đến tuyệt đối. Tự dung Thụ thích tâm sự với nàng. Nói cho nàng nghe cuộc đời chàng từ thuở bé.

- Ngày xưa, lúc tôi chưa hiểu biết gì, tôi đã nhận sự chăm sóc của những người không cùng huyết thống. Tôi lớn lên trong một ký nhi viện của các dì phước. Cuộc đời tôi lặn độn lao đao từ ngày đầu tiên sinh ra và có lẽ kéo dài cho đến ngày cuối cùng.

Thụ ngạc nhiên bắt gặp mình tâm sự với nàng những ý nghĩ lời nói mà chưa từng một lần chàng nói cho bất cứ ai nghe. Tự dung như vậy. Thụ tiếp :

- Khi tôi lớn, tôi bị ảnh hưởng nhiều của thời thơ ấu không bình thường và thiếu tình thương đó. Tôi thích những cái gì mà người ta không thích. Thí dụ, đi dưới mưa là một điển hình. Người ta trốn mưa, tôi tìm mưa. Khi đi trong trời mưa, mình sẽ không bao giờ phải lo sợ gặp ai. Mọi người tìm những nơi ẩn trú, mình thì lang thang. Như thấy đó. Tôi đúng thật là một người lang thang có hạng chứ không vừa.

Như im lặng lắng nghe Thụy nói. Phải bảo nàng uống từng lời chàng. Con mưa làm tâm hồn người ta dễ dàng xao động hơn một chút, và chính trong cơn xao động đó, Ngọc Như nhìn suốt được tâm can mình. Không phải là ái tình mơ mộng lắm cảm như những buổi chiều với Hạ đứng nhìn chàng, không phải là những ước mơ không hậu thuẫn mà đây là tiếng nói chân thành và tha thiết của nàng gửi trao cho một người nàng yêu mến.

CHƯƠNG 3

My ngừng xe trước cổng nhà. Như chạy ra mở cổng. My hỏi :

- Mẹ có nhà không Như ?

Như gật đầu :

- Dạ có.

Và nàng đứng tránh sang bên nhường lối cho My lái xe vào. My bước xuống xe. Trông My lúc nào cũng xinh đẹp. My quàng vai Như đi vào nhà. Bà Phục chạy ra đón con gái. Bà nói :

- Con về thăm nhà.

My mở xác tay :

- Con có mang về cho mẹ xem chuỗi ngọc này, của người quen mang từ Hồng Kông về đây mẹ. Nếu như mẹ chịu, vừa ý, con sẽ lấy lại cho mẹ.

Bà Phục đón chiếc hộp từ tay con, cầu nhàu :

- Con thiệt, bày đặt làm chi cho tốn tiền. Chuỗi ngọc thì mẹ đã có rồi.

My cãi :

- Nhưng loại này mẹ chưa có đâu.

Ba mẹ con đi vào nhà. Bà Phục mở hộp ra. Vòng ngọc xanh biếc, nước ngọc nõn nà. Đẹp thực, Như reo :

- Đẹp quá mẹ.

My thêm :

- Mẹ mà đeo vào thì thấy nổi nữa.

Như nhảy qua ghé bên bà Phục, cầm chuỗi ngọc mang vào cho mẹ. My nói :

- Như thấy không, mẹ mang chuỗi này vừa đẹp vừa sang. Mẹ ngắm thử trong kính là biết liền.

Bà Phục cười, hai cô con gái lúc nào cũng xoắn xít. Như chạy vào nhà cầm tấm kiếng nhỏ ra :

- Nè, mẹ coi đẹp không ?

Bà Phục nhìn trong gương. Quả thật nước ngọc đẹp quá. Bà hỏi My :

- Bao nhiêu vậy con ?

- Rẻ mẹ ạ. Con dứt giá rồi. Mẹ cứ giữ luôn.

55 | Mưa Cuối Mùa

Bà Phục lắc đầu :

- Mẹ muốn cái gì mua cho mẹ thì mẹ trả tiền. Con biết đó, con ở nhà chồng, phải làm sao tránh tiếng dị nghị.

My chắc lưỡi :

- Mẹ khỏi lo dùm con điều đó. Chả có gì đâu mẹ.

Rồi My nhìn Như :

- Như vào cho chị xin ly nước.

Như đứng lên. My nói nhỏ :

- Mẹ, con có thai.

Bà Phục mừng rỡ :

- Thật không đấy, con đã đi bác sĩ chưa ?

My gật đầu :

- Rồi mẹ ạ.

Hai mẹ con chụm đầu bàn tán một lúc. Như bung nước ra. Thấy mẹ và chị có vẻ bí mật, Như kêu :

- Mẹ và chị My giấu con gì đấy ?

My cười :

- Ai mà thèm giầu cô.

Bà Phục hắng giọng :

- Con sắp có cháu rồi đây Như ạ.

Như nghi ngờ nhìn mẹ :

- Nghĩa là... chị My... thật hả mẹ ?

Bà Phục gật đầu :

- Thật chớ.

Như chạy đến ôm chị :

- Thích quá chị My. Em đỡ đầu bé nhe.

Bà Phục nhìn con :

- Phải là con gái, Như mới đỡ đầu được chứ ? Con trai làm sao mà đỡ đầu.

Không khí căn phòng tự nhiên vui hẳn lên. Câu chuyện về một đứa bé chưa tượng hình được ba người đàn bà mang ra bàn cãi xôn xao.

57 | Mưa Cuối Mùa

Dũng leo từng bậc thang lên đến phòng Thụ. Chàng do dự một thoáng rồi đưa tay gõ cửa.

Tiếng Thụ :

- Cứ vào.

- Mưa gió thế này mà đi đâu vậy ?

Dũng buông mình cạnh bạn :

- Nằm xích vô tao nằm.

Thụ nhích người. Hơi ẩm của mưa theo Dũng đi vào phòng làm Thụ cũng nghe gầy gầy lạnh. Dũng hỏi :

- Còn thuốc không ?

Thụ vói tay lên túi áo che mưa, treo trên móc bên cạnh.

- Có chuyện gì vậy Dũng ?

Dũng buông thông :

- Tao đi lính.

Thụ vùng dậy :

- Mà nói gì ?

Dững lập lại, âm thanh khô và sắc, không một chút thay đổi :

- Tao đi lính.

Thụ từ từ thả mình xuống ghé bô bên cạnh bạn. Trời mưa từng hạt nhỏ bên ngoài. Tiếng mưa rơi trên mái tôn nghe lộp bộp vui tai. Âm thanh đều đặn ru ngủ. Đầu óc Thụ tự dưng trống rỗng, không một ý tưởng nào ăn nhập với ý tưởng nào. Chỉ còn là sự khô cằn, sự sắc nhọn của câu nói Dững vừa lập lại xoáy lốc trong tâm tư. Thật lâu, Thụ lên tiếng :

- Tại sao ?

- Tao hỏng rồi, không được hoãn dịch.

- Nhưng mà...

Dững rướn người lên, cho tay vào túi quần lôi ra tờ giấy.

- Nha động viên thân ái mời đấy.

Thụ đọc tờ giấy gọi nhập ngũ của bạn. Con buồn xâm nhập quá bất ngờ làm Thụ chơi vơi. Bạn bè cứ mỗi đứa đi một nẻo, mỗi năm mất thêm một ít bạn. Và chàng cuối năm ra trường cũng sẽ ra đi về một miền đèo heo xa xôi nào đó, vắng bóng người thành phố. Với gió và núi. Với cây rừng và sương khuya. Quả thật, đời con

59 | Mưa Cuối Mùa

trai bây giờ, tất cả đã được ấn định đóng khung chung trong một khuôn khổ. Ra trường đi lính.

Dũng nói :

- Mà buồn hả Thụ ?

Thụ không đáp. Dũng cười nhẹ :

- Làm quái gì mà, ai cũng vậy.

- Dĩ nhiên, nhưng mà đi tao thấy mất mát.

Dũng cười lớn hơn :

- Mà mà cũng yếu vậy sao ? Câu nói đó nên dành cho con gái.

Thụ lắc đầu :

- Mà lắm. Có những khoảnh khắc người ta phải sống bằng cả sự ủy mị của tâm hồn. Tao biết là không thay đổi được gì, nhưng tao vẫn...

Dũng đập tay lên vai bạn :

- Chả có gì.

Gió mạnh đẩy bật tung cánh cửa sổ. Dũng nhòm dậy :

- Cửa ngõ gì mà kỳ vậy ?

Thụ nói :

- Đóng dùm đi.

- Tao đi nhớ Sài Gòn thì ít, nhớ bạn bè thì nhiều.

Thụ muốn hỏi « và Như thì bao nhiêu ? » nhưng chàng không dám hỏi, chàng sợ có lẽ. Dững mơ màng :

- Như bây giờ đang làm gì nhỉ ?

Thụ hỏi :

- Lâu nay mày có gặp nàng thường ?

Dững lắc đầu :

- Kể từ lúc nàng chính thức không muốn gặp tao nữa. Tụi tao chưa trông thấy nhau lại. Nhưng ai làm tao nhớ.

Thụ nhìn bạn :

- Tuyệt vọng hoàn toàn ?

Dững lắc đầu :

- Kể ra tao cũng đã hiểu là Như không yêu tao ngay từ phút đầu. Nhưng mà chinh phục là bản tính chung của con trai. Tao thích chinh phục Như, như người ta thích hái cho kỳ được một cái hoa đẹp trên cao, thể thôi.

- Mày không yêu nàng ?

61 | Mưa Cuối Mùa

Dũng thở khói :

- Có thể. Nhiều khi vì tự ái. Dù sao cũng phải bảo là tao rất quý nàng.

Ngừng một lát, Dũng tiếp :

- Mà có lẽ tao yêu nàng thật Thụ ạ. Không ai có thể ghét Như. Nàng chả khác một thiên thần. Nàng dễ thương. Xa Sài Gòn chắc tao nhớ nàng.

Hơi thuốc quện trong không gian, hơi thuốc đọng trong câu nói ngậm ngùi của Dũng. Thụ đốt thêm điếu thuốc :

- Bao giờ mày đi ?

- Ba ngày nữa.

- Sao mau vậy ?

- Giấy gọi lâu rồi, tao không cho tụi bây hay.

Thụ thở dài :

- Ba ngày, ít quá.

Dũng nhún vai :

- Ba ngày, quá nhiều. Mày nghĩ xem, tao cần gì ở lại thêm đây. Gia đình tao không có. Bạn bè thì lơ thơ mấy

đưa. Nhận được giấy đến ngày thì lo đi cho rồi, ở càng lâu càng buồn.

Thụ nhớ đến Như. Lần gặp ở nhà Nghiệp. Chàng không dám hỏi nàng, còn gặp được nữa hay không. Thụ sợ mình sẽ đánh mất tình bạn đẹp, vì một người con gái. Như dễ thương như một cánh hoa hồng, dịu dàng như một áng mây.

Chàng sẽ bị lôi cuốn nếu cứ tiếp tục gặp nàng. Sự tình cờ thường dẫn đưa đến những điều không làm mình toại ý.

Dững trở mình :

- Tao thích hát bài « Kỷ vật cho em » của Phạm Duy từ bây giờ Thụ ạ.

- Mà chỉ nói vậy. Mà hay có ý tưởng vậy.

Dững nhún vai :

- Ừ, anh trở về hàng cây nghiêng ngả. Anh trở về, có khi là đang dở đời em.

Thụ buồn giọng :

- Có người con gái nào chờ đợi sự trở về mà không mong một bình yên tối thiểu cho người yêu hờ mảy.

Đột nhiên Dũng bật cười thật lớn. Thụ không nhìn bạn. Chàng nghe trong âm thanh đó một cái gì vụn vỡ...

Thụ sắp lại mấy cuốn sách, tấm bảng đen sau lưng, học trò trước mặt. Chỉ còn hơn tháng nữa thôi, mình từ giã tất cả. Bảng đen và phấn trắng. Tình học trò và tình bạn bè. Màu phượng đỏ và màu tóc xanh. Tất cả sẽ chìm đi, sẽ mất hút, xa mờ mờ. Thụ cầm viên phấn đứng trước bảng. Tự dưng chàng vạch một đường thẳng rồi xóa đi. Thụ không hiểu tại sao mình lại làm vậy nhưng chàng không tìm cách nào giải thích với chính mình. Đám học trò lao xao dưới kia, gặp đời mình, rồi sẽ chôn thân nơi đó hay gặp xó xỉnh nào. Rồi chắc mình sẽ xin đi tỉnh xa mà sống, may ra có chút gì đầm ấm an lành. Thụ trở lại bàn mở cuốn sổ tên gọi một dọc. Chàng nhìn vào. Lớp này là lớp cuối cùng cho cuộc đời thực tập. Một tháng nữa ra trường. Một tháng nữa, tương lai trải dài... Thụ nhìn thấy tên Như ở giữa. Chàng gọi :

- Trần Thị Quỳnh Như.

Một cô bé đứng lên, ra khỏi dãy bàn. Thụ tự hỏi tại sao chàng không gọi một tên nào khác mà lại tên Như? Có phải một cách rất tình cờ, Như đi vào tâm hồn chàng mà chàng không hay ? Cô bé này đâu phải là Như, không ai là Như cả. Vậy mà chàng vẫn cứ gọi, vẫn muốn gọi,

muốn nhiều lắm. Như !

Cô bé nhìn chàng chờ đợi. Thụy hỏi một câu Văn phạm. Áp ứng. Thụy cho về chỗ. Tự dưng chàng muốn bước đi.

Tan giờ dạy, Thụy đi nhanh ra cổng trường. Chàng không chối rằng mình sợ. Thụy không muốn đóng vai một kẻ phản bội. Phải, trong tình bạn dù Như không phải là người yêu của Dũng đi nữa và chính Dũng cũng thú nhận điều đó.

- Anh Thụy.

Thụy đứng sững một giây. Chàng đã biết ai gọi mình. Thụy quay lại. Ngọc Như nhìn chàng trách móc :

- Anh dạy ở đây mà không cho Như hay.

Thụy cười lịch sự :

- Không biết lớp Như học năm đâu ?

Như chỉ tay cuối hành lang :

- Ở lầu này, anh.

Thụy ngần ngại nhìn Như, mấy cô học trò lớp đệ tam lúc này đi qua nhìn Thụy. Chàng nói :

- Như về bằng gì ?

65 | Mưa Cuối Mùa

- Như đi Honda. Còn anh ?

- Tôi được bạn chở.

Cả hai sánh bước bên nhau. Như ôm chiếc cặp ngang ngực, mái tóc đen chảy dài trên vai tròn lẳn. Như thật đẹp và dễ thương. Thụ mơ hồ nghe mình mong ước giá như mình được suốt đời đi bên cạnh nàng. Người con gái này hay bất cứ người con gái nào khác, rồi cũng như My thôi. Rồi cũng là của cao sang quyền quý. Mình chỉ là kẻ đứng bên ngoài lẽ tất cả cuộc tình đã đến và đi qua... Thụ tìm một đề tài nào cho liên tục câu chuyện :

- Như hay tin Dũng đi lính chưa ?

Như gật đầu :

- Có anh ạ. Anh Dũng có cho hay.

Thụ cúi đầu nhìn dấu giày :

- Như nghĩ sao ?

Như ôm chiếc cặp chặt hơn. Nghĩ sao ? Biết nghĩ sao bây giờ ? Nàng không là gì của Dũng cả. Tình yêu không thể bắt nó đi theo con đường này, hay lộ trình khác. Tình yêu là cái gì thật tự do. Như buồn buồn :

- Như cũng chẳng dám nghĩ gì. Anh Dũng rất tốt, anh ấy đi Như buồn.

Thụ nhìn nghiêng người con gái :

- Dững mền Như nhiều.

Như dăm dăm :

- Như không dám tin vào điều đó. Nhưng nếu có xảy ra đi chẳng nữa thì cũng là một việc ngoài khả năng Như.

- Như muốn nói ?

- Anh Dững mền Như đó là quyền của anh ấy, phận Như ngay từ đầu Như đã nói với anh ấy Như chỉ có thể quý anh ấy như một người anh. Chắc anh hiểu, vấn đề tình cảm phức tạp vô song.

Thụ gật đầu, cả hai đã đến cổng. Thụ hỏi :

- Như để xe phía nào ?

- Dạ, bên kia. Anh còn dạy ở đây lâu không ?

- Tháng tới xong hết rồi.

Như mím môi :

- Lâu quá không dám lại đăng Nghiệp. Anh vẫn ở đó?

Thụ gật đầu :

- Tôi vẫn ở đó. Tại sao Như lại bảo « không dám lại đảng Nghiệp » ?

Như lắc đầu không nói. Con nắng trưa đốt cháy da thịt. Tụ đọng Như muốn khóc. Thụ không thể nói với nàng điều gì khác ngoài những điều đó hay sao. Như muốn nói cùng với Thụ, em thương anh, thương vô cùng, thương từ buổi chiều em chờ đợi anh nơi cổng Sư Phạm, khép nép nhìn anh ra về. Tại sao anh không hiểu điều đó. Và chắc chắn là sẽ không bao giờ anh hiểu. Tụ đọng Như thấy bức tức. Nàng đạp máy xe :

- Chào anh.

Thụ im lặng nhìn nàng đi xa. Con chim phượng hoàng suốt đời được nâng niu trong lồng son không bao giờ hiểu thế nào là một sự phấn đấu giữa cơn bão táp. Con chim phượng sẽ muôn đời được nâng niu, và chiếc lồng phải làm sao cho tương xứng với đời chim. Còn mình, mình chỉ là một gã phiêu du một đời lang bạt. Mình nên dừng lại trước khi tất cả đã muộn màng và mình không còn có thể dừng được nữa.

Như phóng xe chạy như bay. Nỗi bức tức nhanh chóng tràn vào đầu óc làm vỡ những tế bào đang bắt đầu cô đọng. Thụ có thể hững hờ và vô tâm đến như thế sao ? Thụ có thể xem thường nàng đến thế sao ? Mình không đủ khả năng làm cho Thụ thấu hiểu được tất cả. Như muốn khóc, xe cộ trước mặt như nhảy múa. Dòng nước mắt tự dung tuôn đầy gò má. Như lắc đầu thật mạnh cố xua đuổi những ám ảnh trong đầu óc. Một chiếc taxi chạy từ trong con hẻm kế bên quẹo nhanh ra. Như kêu lên một tiếng và nàng lịm người đi không còn biết gì nữa.

Khi Như tỉnh dậy, nàng thấy đầu óc mình tê rần, những cảm giác khó chịu nặng chình chịch nữa. Như cố tỉnh nhưng mắt nàng dường như chỉ thấy một màu đen và tai Như lùng bùng. Như đưa tay lên, bàn tay nàng chạm phải những lần băng vải. Như muốn hét lên một tiếng. Nhưng nàng thấy mình không đủ can đảm. Hơi thở nàng chừng như muốn nghẹn lại. Như muốn khóc nhưng nước mắt có lẽ đã chảy ngược vào vì bờ mi đã bị ngăn chặn bởi lần băng vải.

Như nằm bất động rất lâu trong trạng thái hầu như vô cảm giác. Nàng không hiểu mình nghĩ gì bây giờ nữa. Tất cả chỉ còn là những hình ảnh ghê sợ và khủng khiếp. Đêm tối trước mặt, đêm tối sau lưng. Đêm tối bao trùm không gian và thời gian nàng đang sống, đang thở.

69 | Mưa Cuối Mùa

Một bàn tay dịu dàng nắm lấy tay Như. Tiếng bà Phục vang lên :

- Con !

Như nấc trong nước mắt :

- Mẹ ơi !

- Nín đi, con rán đừng khóc.

- Mẹ ơi ! Sao thế này hả mẹ ?

Bà Phục xót xa nhìn con gái. Bà biết trả lời nó như thế nào bây giờ đây ? Đứa con gái xinh đẹp ngoan ngoãn buổi sáng còn nhí nhảnh trước khi đi học. Đứa con gái đó bây giờ đang nằm đây bất động, đôi mắt bị băng kín, không biết bao giờ tìm được ánh sáng. Giọng bà nghẹn lại :

- Con không sao cả đâu. Hãy bình tĩnh mà dưỡng bệnh vài ngày nữa sẽ khỏi.

Như quờ quạng nắm tay mẹ. Bà Phục ôm chặt bàn tay cô gái :

- Mẹ, mẹ nói thật đi mẹ, con có sao không, có phải con mù rồi phải không hả mẹ ?

Bà Phục cắn chặt môi :

- Không, con đừng nói bậy. Mẹ đã bảo là con rán đợi vài hôm đi, không có gì nguy hiểm cả.

Tai nạn đã xảy ra. Và Như bị trọng thương ở mắt khi nòng té xuống. Có tiếng cửa phòng mở két két.

Như hỏi :

- Ai vậy mẹ ?

- Chị My con ạ.

My đến bên em. Như kêu :

- Chị My.

My đưa khăn lau giòng nước mắt, ngồi xuống cạnh em :

- Chị My đây. Như thấy trong người thế nào ?

- Em tỉnh lắm chị ạ. Chị My, mẹ giấu em nhưng chị đừng giấu em nghe chị My. Em có làm sao không hả chị My ? Em làm sao phải chịu như vậy chị My ?

Hai mẹ con nhìn nhau. My nói :

- Không, mẹ làm sao mà lại dối em được. Mẹ bảo thật đó, chỉ vài hôm thôi làm em sẽ khỏe và lành lặn.

71 | Mưa Cuối Mùa

Như lắc đầu :

- Em không tin tình trạng của em có thể khả quan. Chị My, mẹ, em đâu phải là một đứa con nít. Hãy nói thật cho em đi, cho em đủ can đảm sống.

Bà Phục bật khóc nức nở. My lôi mẹ ra khỏi phòng.

- Mẹ, mẹ làm như thế nó chết mất.

- Nhưng mẹ không kèm được.

- Mình sẽ giúp nó hy vọng. Con tin nó sẽ khỏi. Mình phải làm nó lạc quan hơn.

Bà Phục vẫn thút thít khóc. My tiếp :

- Con đánh điện cho bố rồi. Chắc nội mai hay chiều nay bố về đó. Thôi bây giờ để một mình con ở đây với Như. Mẹ về nhà đi.

Bà Phục cau mày :

- Để mẹ ở đây với em.

My lắc đầu :

- Mẹ nên về nghỉ, con sẽ coi chừng nó và giúp nó bớt buồn. Mẹ tin con.

Bà Phục mếu máo :

- Con rán làm nó đừng nghĩ quẩn. Thiệt mẹ rầu quá. Gia tài có hai đứa con gái.

My giục :

- Thôi mẹ, vài hôm nó về rồi.

Bà Phục ôm mặt Như :

- Mẹ về nấu cháo cho con ăn nghe. Chị My ở lại, lát nữa mẹ lên.

Như hỏi :

- Chị My ở lại với em hả ?

My gật đầu. Chợt nhớ em không trông thấy, nàng vội nói :

- Ừ, chị ở lại.

Như cố nường mắt, nhưng vô ích. Bà Phục cúi hôn nàng. Như nghe một giọt nước mắt của bà rơi xuống trên mặt mình. Nàng nắm chặt hai bàn tay vào nhau. Tất cả là đêm.

CHƯƠNG 4

Thụ nhìn xuống con đường hẻm, chàng thấy Nghiệp đang dẫn xe Honda ra. Thụ nhảy ba bậc xuống thang gác, chạy ra vừa lúc Nghiệp đạp máy phóng đi. Thụ định hỏi thăm Như. Cả tuần nay thỉnh thoảng chàng đến trường nhưng không thấy Như đi học. Điều đó làm Thụ ngạc nhiên không ít. Dù sao cũng gần đến ngày thi rồi, Như không thể nào bỏ học như vậy. Từ sau buổi trưa gặp Như cho đến bây giờ, chàng vẫn nghe mình mong ngóng một điều gì đó, không thể giải thích. Thụ lại đi về giờ giấc thất thường nên không thể gặp Nghiệp để hỏi thăm. Thụ gọi lớn :

- Cô Nghiệp.

Nghiệp dừng tay ga quay lại; thấy Thụ, Nghiệp gật đầu :

- Chào anh ạ.

Thụ đến gần :

- Nghiệp đi đâu đấy ?

Nghiệp nhướn mắt :

- Đi công chuyện cho bà cụ. À, anh biết tin Như chưa?

Thụ nóng lòng :

- Tin gì vậy Nghiệp ? Tôi có biết tin gì đâu.

Nghiệp kêu lên :

- Trời, không ai cho anh hay sao ? Như nó bị tai nạn mà.

Thụ bất động. Nghiệp nói gì lạ vậy ? Giọng chàng thoảng qua như trong cơn mơ :

- Hồi nào ? Như bị tai nạn hồi nào ?

- Cách đây một tuần rồi anh.

- Tôi không hay biết gì hết. Có trầm trọng không Nghiệp ?

Nghiệp gật đầu :

- Khá nặng đó anh.

Thụ hỏi nhanh :

- Như nằm ở đâu vậy Nghiệp ?

Nghiệp nói bệnh viện và số phòng. Thụ hấp tấp :

- Cảm ơn Nghiệp nhiều.

Chàng quay nhanh lên gác thay đồ. Tại sao thế ? Như có mệnh hệ nào... Cách đây một tuần ? Có phải sau buổi trưa hôm đó ? Cách đây một tuần ? Đầu óc Thụ lũng bùng. Chàng lái xe qua những đường phố mà tai không nghe được những âm thanh dấy động của xe cộ. Thụ ngừng xe trước bệnh viện. Chàng nhắm lại số phòng của Như. Thụ mở cửa. My ngược lên nhìn chàng. Hai ánh mắt gặp nhau, cô động, im sững. Rồi tất cả mở lớn ra, bàng hoàng. Trong cái chao động khủng khiếp đó, không một âm thanh nào có thể bật thốt. Như lên tiếng :

- Chị My... ai đến đó ?

Thụ nghĩ đến một câu vô tình của My có thể làm hỏng tất cả. Chàng nói vội vã :

- Tôi đây, Thụ đây, Như.

Như reo lên :

- A, Anh Thụ.

Âm thanh tắt liền sau đó. Ánh mắt My đau xót và ngạc nhiên nhìn lên Thụ, dò hỏi. Thụ khe khẽ lắc đầu. Như nắm bàn tay My :

- Đây là chị My, chị ruột Như. Còn anh Thụ, bạn em.

My nghe nhói lên một cảm giác lạ. Như ríu rít :

- Anh Thụy làm sao biết Như bị nạn ?

Thụy ngậm ngùi :

- Nghiệp báo, Như ạ.

Giọng Như đầy nước mắt :

- Anh Thụy, từ nay Như không thấy gì nữa.

Thụy đưa mắt nhìn My. My nắm tay em :

- Như, em chỉ nói bậy. Làm gì có chuyện đó. Em sắp khỏi rồi.

Như nói :

- Anh Thụy, anh ngồi đâu thế ?

Thụy lên tiếng :

- Tôi ngồi đây. Như thấy trong người thế nào ?

- Như chỉ muốn chết.

My la lên :

- Như chỉ nói bậy.

Tiếng Thụ :

- Như đừng bi quan như vậy. Tôi tin là không có gì đâu.

Như trầm giọng :

- Cả tuần nay Như trông anh Thụ quá. Như sợ anh Thụ không thềm đến.

- Làm sao có thể như vậy được mà Như nghĩ quần vậy, tôi có đến trường tìm Như mà không gặp.

- Sao anh không đến nhà...

- Tôi không biết nhà, Như quên sao ?

Ngọc Như gật gật đầu :

- À... Như quên chứ.

Rồi nàng cười. Thụ nhìn Như, khuôn mặt kiêu diễm với làn băng trắng ngang mắt. Nụ cười trẻ thơ trên nét tàn phé, làm chàng cảm thấy đau xót. My nhìn lướt qua Thụ rồi tia mắt đậu lại bên khung cửa. Thụ ngồi im. Tại sao Như lại là em của My ? Có định mệnh nào vô tình như định mệnh đang giáng xuống đầu chàng hay không? Với My, là một tình yêu đã đi qua. Với Như là một tình yêu tưởng sẽ tới. Có lẽ đời chàng không bao giờ nắm giữ được hạnh phúc nào ! Có lẽ muôn đời,

mình sẽ đi hoài trong sự cô lẻ không mong tìm được cho chính mình một lối thoát nào cả. Thụy không hiểu mình phải làm gì trong hoàn cảnh này. Có lẽ Như đang cần chàng. Chàng có đủ can đảm đến cùng Như không? Bởi vì Mỹ vẫn còn đó, nghĩa là cả một dĩ vãng vẫn còn đó...

Thật lâu, Thụy đứng lên :

- Thôi Như nghỉ khỏe nhé. Tôi xin phép.

Như nắm tay Thụy trong quờ quạng :

- Anh Thụy, bao giờ anh đến thăm Như ?

Thụy quay bàn tay nắm tay người con gái bất hạnh :

- Anh sẽ đến, Như.

Thụy thấy bàn tay Như run lên trong bàn tay mình. Sự cảm xúc làm nàng bất động. Thụy tiếp :

- Bây giờ Như phải ngoan, nghe không. Ngoan thì anh sẽ trở lại thăm Như luôn.

Ngọc Như reo vui :

- Anh hứa thật nhé, anh hứa nhé !

79 | Mưa Cuối Mùa

Thụ gật đầu :

- Ừ, anh hứa.

Chàng quay lại My :

- Xin phép...

My đứng lên theo Thụ :

- Chị lấy nước Như nhé.

Như đáp không một chút nghi ngờ :

- Dạ, chị đi vào nhanh nhé, chị My.

Họ đi ra hành lang. My nói :

- Anh Thụ, mình hãy nói chuyện với nhau như hai người quen tình cờ ở hai cương vị đã được đặt để.

Thụ nhỏ giọng :

- Tại sao My nói thế ?

My lắc đầu :

- Không phải tự nhiên câu chuyện lại dẫn đưa tới đây anh Thụ, lâu nay Như vẫn trông mong anh, và nó nói nhiều về một người con trai lạ. Nó nói một cách mơ hồ nhưng tôi hiểu. Và không bao giờ tôi ngờ...

Giọng My ghen đi :

- Không bao giờ tôi ngờ là... anh.

Thụ cúi đầu :

- Đời sống vẫn thế. Mình không làm sao dự phòng trước việc sẽ xảy đến. Bởi thế cho nên... thật ra, My cần biết rằng tôi chỉ quen Như rất sơ.

My gật :

- Tôi biết điều đó. Nhưng tình yêu đâu cần có thời gian.

- My muốn nói ?

- Như nó yêu anh nhiều.

Thụ châm một điều thuốc :

- Tôi không bao giờ nghĩ thế.

My buồn buồn :

- Chúng tôi là chị em ruột thịt, thật không ngờ có ngày... À, mà thôi, anh Thụ, giữa chúng ta là dĩ vãng.

Thụ cười úa nụ :

- Một dĩ vãng khó phai.

My dịu giọng :

- Cũng phải quên đi. Anh Thụ, tôi muốn yêu cầu anh một điều. Xin anh hãy đến với Như trong những ngày nó lao đao bằng thân tình thật đậm đà, biết đâu đó chẳng là một niềm tin giúp nó vượt qua nỗi bất hạnh hôm nay.

Thụ thở vòng khói tròn. Chàng nhớ lại những lần đi chơi với My, và chàng thường thở những vòng khói lên trên tóc nàng. Mắt My ngược lên nhìn. Họ gặp nhau trong cùng một ý nghĩ, sẽ không bao giờ diễn đạt bằng danh từ. Họ vẫn còn là của nhau, trong một thoáng hồi tưởng nào đó.

Ngậm ngùi và tiếc nhớ.

- Tôi không hiểu mình có làm được việc đó.

- Tôi tha thiết mong, anh Thụ.

Thụ cúi đầu bước nhanh. My đứng nhìn theo dáng cao gầy của người con trai khuất sau cổng bệnh viện. Nàng thần thờ trở vào. Ngọc Như hỏi khi nghe tiếng động :

- Chị My.

My gật đầu :

- Chị đây Như.

- Chị có lấy nước không ?

- Không. Chị gặp ông bác sĩ ngay đây nên đừng nói chuyện.

Tiếng Như dọ dẫm :

- Ông bảo gì thế chị My ?

- Ông bảo rằng bệnh tình em khả quan.

Như cười trề thơ :

- Chị My, chị thấy... anh Thụ thế nào ?

My ngồi cạnh em :

- Em muốn hỏi sao, cứ nói thẳng, chứ bảo chị thấy anh Thụ thế nào thì làm sao chị nói.

- Anh Thụ dễ thương, há chị My.

- Ờ.

Như im lặng không nói gì nữa. Có lẽ cô bé đang mơ. My đứng lên đi ra ngoài.

Khi bước chân của My xa, Như trở mình thay đổi thế nằm. Tất cả mọi chuyện biết đâu sẽ chẳng êm đẹp như lời Thụ nói ? Và một ngày nào đó nàng lạnh lặn ? Và Thụ nữa ? Thụ sẽ là gì trong đời sống nàng đây ? Như

83 | Mưa Cuối Mùa

nghe huyết quản mình bùng cơn sốt khi nhớ bàn tay mình trong bàn tay Thụ. Cảm giác va chạm làm nóng ran cơ thể bệnh hoạn. Như nghĩ đến tình yêu. Thật là nhiệm mầu. Như một giòng suối mát lênh láng, chảy qua những vùng đất cằn cỗi, tình yêu mang đến cho con người những nỗi bằng an, ít ra là trong giờ phút này, bởi vì Thụ đã đến và sẽ đến với nàng nữa.

Như đưa tay lần mò tìm lối đi. Bà Phục đứng cạnh con gái lên tiếng :

- Cửa phía trái đó con.

Như cười nhẹ bảo mẹ :

- Có một chút xiu mà con cứ quên hoài kỳ ghê. Gần tới bàn chưa hở mẹ ?

Bà Phục lắc đầu :

- Chưa đâu, con cứ đi đi.

Sau thời gian nằm bệnh viện, Như được đưa về nhà dưỡng sức một thời gian, trước khi làm cuộc giải phẫu thứ hai để mang lại ánh sáng cho nàng. Ngày đầu tiên bước xuống xe, Như vấp phải bậc thang suýt ngã. Ngôi nhà thân thiết với nàng bao nhiêu, bây giờ xa lạ quá. Tất cả chung quanh nàng là bóng đêm mà thôi. Trong

tắm tối thì mọi vật đều đồng giá. Nàng khóc khi được mẹ dẫn lên phòng mình. Nàng rờ rẫm chiếc cửa sổ quen thuộc, chiếc bàn học và giường nệm nhỏ, mà nàng biết sẵn trên đó có gói ôm của nàng, màu xanh lơ. Tất cả vẫn chờ đợi nhưng chủ nhân của nó đã trở về hụt hao hình thể. Nàng không còn là Ngọc Như liếng thoắng nữa, mà chỉ là đứa con gái tật nguyên. Mấy ngày đầu trở về nhà, Như không tài nào ngủ được. Nàng nhớ tiếc những ngày qua và đau khổ kéo dài hành hạ. Rồi cũng quen đi thôi, Như tìm quên bằng cách học tập nhận diện xung quanh bằng xúc giác. Mọi khó khăn diễn ra trước mặt, nhưng Như đâu thể chùn chân. Bà Phục luôn ở cạnh con. Bà sợ những bất hạnh sẽ gây cho con gái mình những tư tưởng không mấy tốt đẹp và điều đó thật là nguy hiểm. Theo lời vị bác sĩ thì Như rất có hy vọng tìm lại ánh sáng. Bà Phục chỉ còn cách là chờ đợi và trông vào tài nghệ của vị lương y.

Như lên tiếng hỏi mẹ :

- Má à, bữa nay nhà mình chưng hoa gì vậy má ?
- Orchidée con ạ.
- Màu tím nhạt của Orchidée con rất thích. Má à, má thay màn cửa rồi hả má ?
- Rồi con ạ, màu hồng.

Như đưa tay phía trước :

- Tới sa lông chưa má ?

Bà Phục dìu con gái :

- Đây, con ngồi nghỉ khỏe.

Như buông mình xuống mặt nệm. Bà Phục ngồi cạnh con.

- Má à, còn bao lâu nữa thì giải phẫu lại ?

- Một tháng con ạ.

Như thở ra :

- Một tháng lâu quá.

Nỗi buồn thoáng hiện trong trí Như. Nàng nghe nhớ Thụ kinh khủng. Đã ba hôm nay Thụ không đến thăm nàng. Những ngày còn nằm bệnh viện Như chỉ trông chờ có những bước chân của Thụ. Thụ là niềm an ủi duy nhất của nàng. Ngày nào Thụ không đến, Như uể oải lạ thường. Và Thụ luôn luôn đến thăm. Vậy mà ba hôm nay không thấy Thụ đến. Như bồn chồn nôn nóng nhưng nàng không dám bày tỏ cùng mẹ. Làm sao nàng có thể nói một cách tự nhiên về một mối tình bà mẹ không thể nào hiểu nổi ? Thụ, anh ở đâu, sao không đến với Như, để Như chờ anh mòn mỏi thế này ? Như cố

gom ý tưởng của mình không cho bật thành âm thanh. Nàng hỏi mẹ những câu hỏi vớ vẩn để mong cho thời gian trôi qua. Có tiếng chuông công. Như nghe tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực. Thụ đến sao ? Nàng nắm bàn tay mẹ, thật chặt, xôn xao :

- Má, có ai lại kìa má.

Bà Phục vô tình đứng lên :

- Ủ, để má coi.

- Khoan đã má.

Bà Phục ngạc nhiên :

- Sao vậy, con ?

Như chợt lắc đầu :

- Dạ thôi, má ra đi.

Còn lại một mình, Như bấm chặt tay vào thành ghế. Nếu là Thụ... nàng sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu ? Nỗi hồi hộp làm Như run lên. Nhưng Như thất vọng khi nghe tiếng chị My và tiếng mẹ hòa lẫn âm thanh vào nhau. Chị My chứ không phải là Thụ của nàng.

My ngồi bên em :

- Chị mua cho Như ít hồng đây, ăn cho mát.

87 | Mưa Cuối Mùa

Như thần thờ :

- Cảm ơn chị.

My ngạc nhiên vì vẻ mặt phờ phạc của em, đưa mắt ngẫm hỏi mẹ. Bà Phúc lắc đầu ra dấu không hiểu. My hỏi :

- Như, em khỏe trong người chứ ?

Như gật đầu :

- Dạ, sao chị hỏi vậy ?

- Chị thấy em có vẻ mệt.

Như cười gượng :

- Dạ đâu có.

Rồi nàng liền thoáng :

- Đâu, hồng chị cho đâu nào cho em ăn đi.

Nàng với tay ra trước một cách vội vã dù chả nhìn thấy gì. My nắm tay em đặt quả hồng vào. Như cắn nhẹ, thật mát, thật ngọt. Nàng khen :

- Ngon lắm, chị My.

My vẫn đọc thấy nơi em một cái gì không ổn, nhưng nàng lại không tiện nói ra. Với Như bây giờ, tất cả phải

được giữ gìn tuyệt đối. Một chút sơ hở, cũng đủ làm Như lao đầu vào cơn khủng hoảng trầm trọng của nội tâm, do một thể chất bất thường mang lại.

Bà Phục chột đứng dậy :

- Có chị My đến, Như ngồi chơi với chị My nhé. Để má đi công việc một tí.

Quay qua My bà tiếp :

- Cả ngày má cứ ngồi bên nó mãi. Đi một tí là nó kêu ầm lên thôi, gớm con gái thế đấy.

Bà bước ra khỏi nhà. Còn lại hai chị em, My hỏi :

- Như à, sao em buồn ? Nói thật chị nghe đi.

Như lái tư tưởng của My qua một lối nguy nan khác :

- Chị My, em hỏi thật, em có hy vọng gì sẽ khỏi không?

My siết bàn tay em :

- Yên tâm đi Như. Sau lần giải phẫu này thì tất cả sẽ bình thường trở lại. Em vẫn là cô bé Ngọc Như của ngày xưa.

Như âm thầm :

- Chị My, em trở về ngôi nhà này, tất cả đều đã xa lạ với em. Từ giường tủ đến quần áo. Em thấy hình như, tuy em sở hữu của chúng, nhưng chúng không chấp nhận một chủ nhân như em nữa. Chúng nó chối từ em, tất cả chung quanh chối từ em.

My cắn môi :

- Như, em không nên nghĩ vậy.

- Thật mà chị My, mỗi ngày em thay y phục, em không còn biết hôm nay mình mặc chiếc áo màu gì. Hôm nay trời xanh hay hồng ? Hôm nay nắng nhẹ hay gắt ? Căn phòng rộng là bao, mà bây giờ thị giác bất lực, em thấy nó mênh mông vô cùng. Em mò mẫm đi trong căn phòng chu vi hai mươi thước, mà em ngỡ đi giữa một sa mạc vô tận. Em xa lạ tất cả, và tất cả xa lạ em rồi.

My đau xót nghe em mình nói. Như vẫn thì thầm :

- Nhiều lúc em nghĩ : Tại sao lúc tai nạn xảy ra, em không chết đi nhỉ ? Vì chết, là em nhìn thấy tất cả, còn sống như em bây giờ...

My hắng giọng :

- Như, nghe chị đây. Tại sao em lại không chịu tin rằng một mai em sẽ lành lặn ? Chị cam đoan với em rằng...

Giọng Như thoáng mệt mỏi :

- Chị My, em cảm ơn chị, cũng như má, đã tìm cách rót vào tai em những tia hy vọng trù phú. Nhưng với em bây giờ, tất cả đều mong manh, như sương khói, em không hiểu sẽ vỡ tung ra lúc nào, để mà liệu đường thoát thân.

Không khí nặng nề những lo âu. Khuôn mặt Như nhìn nghiêng thật dễ thương, với sóng mũi không quá cao nhưng thẳng. My tìm một câu nói thích hợp, nhưng dáng vẻ đăm chiêu của Như ngăn nàng gợi chuyện. Điều tốt nhất đối với Như bây giờ, có lẽ là sự yên tĩnh.

Khi bà Phục trở về, hai chị em vẫn còn là hai thái cực lạ lẫm, trong hai chiều hướng tư tưởng không hòa đồng trong cùng một căn phòng nhỏ. My đứng lên :

- Thôi con xin phép mẹ, con về. Chiều nay con có hẹn.

Nàng hôn lên má em :

- Về nghe cung.

Như dạ nhỏ. My bước đi. Nàng nghĩ, Như khó có thể tìm được thăng bằng cho tâm hồn, dù nàng rất muốn giúp em đi nữa, nàng cũng không biết phải làm cách nào. Khi My de xe ra đường, nàng thấy bóng Thụ từ xa. My nôn nao muốn dừng xe lại nói với nhau một lời thăm hỏi, nhưng hình như có một động lực vô hình nào đó thúc đẩy nàng vọt xe lao đi. Thụ chỉ là một chiếc bóng trong dĩ vãng và, chiếc bóng thì không bao giờ đóng một vai trò nào trong phần đời mình cả. Phải quên Thụ. Tội nghiệp Như, có lẽ nó đang nghĩ về Thụ bằng sự tôn sùng đam mê thần thánh. Mình không thể khuyên răn nó bỏ Thụ, vì hoàn cảnh này, nó đang cần một tình yêu để bám víu. Nhưng nó không làm sao hiểu Thụ được đâu. Còn mình, mình đã quá hiểu. Thụ chỉ là một cánh chim, mà trời cao ngất, con chim không thể nào đậu lại dễ dàng... Có thể Thụ sẽ thương Như, nhưng rồi sẽ ra đi, hay dễ dàng thụ động chấp nhận một cuộc ra đi của người tình mà không có một cuộc phản kháng nào... Ý tưởng của My về Thụ, về Như và về chính nàng chìm dần trong thần trí phải làm việc gấp rút cho công việc hằng ngày...

CHƯƠNG 5

Buổi trưa thật oi bức. Bầu trời nặng, không có lấy một ngọn gió, dù thật nhỏ đủ lay động cành lá. Không gian ẩm thấp đến kỳ lạ.

Thụ ngồi im lặng nhìn qua màn cửa sổ. Đầu óc chàng lẫn lộn toàn những chuyện đầu đầu không ăn nhập vào nhau gì hết. Thụ nghĩ, đầu óc mình giờ này ví như một cái máy điện tử bị hỏng. Hình ảnh Như thoáng hiện trong trí óc của Thụ. Hình ảnh Như kết nạp được theo một số những ý nghĩ làm Thụ đỡ xáo trộn. Như yêu chàng lắm, Thụ biết quá rõ điều đó, nhưng khổ cho Thụ một nỗi, chàng không bao giờ yêu Như. Bây giờ Thụ mới thấy rõ điều đó hơn bao giờ hết. Với Như, Thụ chỉ xem nàng như một cô em gái, không hơn không kém. Với Thụ, dù xa nhau, My hình như vẫn là nỗi ám ảnh không nguôi cho tâm tư chàng tưởng nhớ. My luôn luôn là con chim lạ, và hơn thế nữa, là con chim đã bay khỏi chiếc lồng chàng đan kết. Cho nên My đã trở nên một đối tượng không bao giờ bắt gặp của Thụ. Bây giờ thì Như lại thương chàng. Nhưng vào hoàn cảnh này, Thụ hiểu mình không thể phản kháng gì được cả. Như đang cần được những chất liệu để dưỡng nuôi một hy vọng cần thiết. Thụ nhớ âm thanh xôn xao reo vui của Như mỗi khi nghe mình đến, và chàng đã không đến thăm Như. Chắc Như chờ đợi và buồn lắm. Thụ hiểu nỗi cô

93 | Mưa Cuối Mùa

đơn của một kẻ lâm vào hoàn cảnh tương tự Như.

Chàng đứng lên thay áo.

Thụ vẫy chiếc taxi. Hy vọng sẽ đến Như trước khi trời ào ạt đổ xuống cơn mưa.

Chiếc taxi dừng trước nhà Như. Thụ trả tiền xe và bấm chuông. Chính bà Phục ra mở cổng. Thấy Thụ bà kêu lên :

- Kìa cậu Thụ, lâu quá cậu mới lại chơi đây nhé, làm em nó cứ thắc mắc đến sốt cả ruột.

Thụ cười tạ tội :

- Máy hôm nay, cháu bận thi ra trường nên không đến thăm Như được. Như thức hay ngủ bác ?

Bà Phục gật đầu :

- Em nó đang thức đấy. Cậu vào cho nó vui.

Thụ nhảy ba bước một vào nhà. Như đang ngồi trên ghế, đôi mắt không hồn nhìn vào khoảng không. Tiếng động làm nàng ngẩng lên, thói quen mặc dù điều đó không giúp gì cho nàng.

Như hỏi :

- Ai đến hờ má ?

Thụ đau nhói một niềm xót xa không tên. Chàng đến bên Như :

- Ngọc Như.

Như sững sờ một giây rồi òa lên khóc. Một tuần lễ chờ đợi, một tuần lễ nhung nhớ, đã khiến nàng không kềm giữ được. Thụ ngồi xuống bên Như, rút khăn tay lau nước mắt cho nàng. Giọng Thụ dỗ dành :

- Nín đi Như. Nghe anh nói đây, sao em khóc ?

Như thổn thức :

- Em nhớ anh.

Thụ gật đầu :

- Anh biết.

- Sao anh không đến em ?

Thụ giải bày :

- Tuần rồi anh bận quá, thi ra trường.

- Ngày nào em cũng trông anh lại, sáng trưa chiều tối em đều trông anh lại. Nghe tiếng chuông reo thì trái tim em đập thành thịch trong lồng ngực.

95 | Mưa Cuối Mùa

Mỗi lời nói của Như, vô tình như một sợi dây trói chặt lấy Thụ, và mỗi lúc một siết chặt lấy chàng không lối thoát. Thụ ân cần :

- Anh biết. Anh xin lỗi Như. Thôi nín đi, ngoan rồi anh thương. Có anh đây mà em còn khóc nữa sao ?

Như lau nước mắt :

- Từ nay anh đừng bỏ em lâu như vậy nữa nha anh.

Thụ gật đầu :

- Ừ.

- Anh hứa đi.

- Anh hứa.

Như cười trẻ thơ :

- Trời ơi ! Em chỉ mong anh thôi. Bây giờ anh hứa không bỏ em lâu như vậy nữa, em mừng lắm.

Thụ lau nốt những giọt nước mắt trên má Như. Bên ngoài gió bắt đầu thổi mạnh hơn, đưa các đám mây đen từ bốn hướng kéo về, đen ngịt bầu trời. Gió làm tung màn cửa màu hồng, và ve vuốt vạt một cách hung hăng. Mái tóc dài của Như bị một luồng gió bay mạnh vào làm tung vào cổ áo Thụ. Như đưa tay giữ tóc, kêu

lên :

- Gió quá phải không anh Thụ ?

Thụ nhìn trời :

- Ủ, gió mạnh lắm. Em có lạnh không Như ?

Như lắc đầu :

- Dạ không.

Nàng im lặng, chùng như đang suy nghĩ đến một điều gì đó. Chợt, Như quờ quạng níu tay Thụ :

- Anh Thụ !

- Gì đó Như ?

- Sắp mưa phải không anh ?

- Sắp mưa rồi.

- Mưa sẽ to không anh ?

- Có lẽ mưa to.

Giọng Như thoáng niềm vui :

- Thích nhỉ !

Thụ ngạc nhiên :

- Mưa to có gì mà em thích ?

Như mỉm cười :

- Thích chứ anh. Mưa to thì... anh sẽ bị kẹt chưa có về liền được và anh sẽ ngồi chơi với em lâu hơn. Mấy lần trước mỗi khi lại, anh ngồi chơi có năm ba phút, anh về liền.

Thụ thương cảm thật nhiều. Như, em là thiên thần trong trắng, ngây thơ vô tội. Tình yêu của em là tình yêu nguyên thủy, thứ tình yêu sẽ đập đổ được tất cả để vượt thắng mang hạnh phúc lại cho tâm hồn. Tình yêu của em cao cả quá và xinh tươi mỹ miều quá. Còn anh, anh chỉ là một gã giang hồ, lang thang phiêu bạt nay đây mai đó, anh chỉ là một Ngạ quỷ đâu xứng đáng được với một thiên thần như em. Cảm ơn em, cảm ơn Như đã cho anh được hân hạnh làm người con trai đầu đời mà em dấu ái. Nhưng Như ơi ! Một khi anh đã không xứng đáng, thì anh biết làm gì để mang hạnh phúc đến cho Như đây ! Trong Thụ ý nghĩ dường như loãng đi vì cơn mưa bắt đầu đổ hột. Như cất tiếng hỏi :

- Mưa rồi phải không anh Thụ ?

Thụ sửa lại thế ngồi :

- Mưa rồi đấy Như.
- Nhưng mưa còn nhỏ lắm.
- Tài quá, sao Như biết ?
- Em nghe tiếng mưa.

Giọng nàng nhỏ lại :

- Anh biết không, một tuần lễ chờ đợi anh, ngày nào em cũng ngồi đây đếm mưa cả. Rồi quen đi. Bây giờ chỉ cần nghe tiếng mưa là em đoán ngay được mưa to hay nhỏ.

Thụ không muốn Như nhắc đến sự chờ đợi của nàng.
Chàng đánh trống lảng :

- Mưa buồn Như nhỉ ?

Ngọc Như gật đầu :

- Mưa làm em nhớ một người bạn.

Thụ hỏi băng quơ :

- Ai thế ?

- Một cô bạn gái anh Thụ ạ. Hai đứa Như thân nhau từ nhỏ, nhưng cách đây không lâu, gia đình nó đổi lên

Đà Lạt. Tụi Như xa nhau buồn lắm.

Giọng nàng mơ màng :

- Nó tên Hạ, em thương nó lắm. Hai đứa quý nhau còn hơn ruột thịt. Ngày nó đi, nó đâu ngờ em sẽ...

Nàng bỏ lưng câu nói. Hơi đất bốc lên từ ngoài vườn vào phòng, tạo nên một chút không khí dường như ẩm thấp, như lạnh lẽo. Như chột ngả đầu trên vai Thụ. Những đợt gió lại kéo đến làm mưa nặng hơn. Như im lặng để tận hưởng nỗi hạnh phúc cuộc đời, dù sự gần gũi bên Thụ chỉ là khoảnh khắc. Một đôi khi Như thắc mắc không hiểu Thụ yêu nàng hay không ? Nhưng rồi Như tạm thời không thắc mắc, chỉ cần biết nàng thương Thụ, thế là đủ cho tất cả rồi.

Giọng Thụ lạnh :

- Như này.

- Dạ.

Thụ định bảo Như « từ nay đừng chờ anh nữa ». Nhưng khi nghe tiếng dạ nhỏ và thanh của nàng, chàng chột đời ý.

- Nghiệp lâu nay có đến thăm em không ?

Như gật đầu :

- Dạ có anh ạ, cách đây bốn ngày.

Im lặng, bên ngoài cơn mưa mỗi lúc một lớn. Bây giờ lại đang vào mùa mưa. Nước tuôn xối xả, tuôn lênh láng. Thượng đế không tiếc những giọt nước trong vắt ngọt lịm đang rơi tình cờ trong không gian. Hơi mưa theo làn gió tạt vào phòng. Thụ thấy Như rùng mình. Một niềm thương chột xen vào tâm hồn Thụ. Không tự chủ, chàng choàng tay ôm vai Như. Chàng thấy nàng bây giờ chẳng khác nào một con chim nhỏ bé đang run rẩy trong cơn bão táp tìm một nơi trú ẩn bình yên. Nàng đưa tay sờ soạng trên bờ áo sơ mi của Thụ. Nàng ghen lời trong niềm sung sướng. Làm sao diễn đạt được hạnh phúc bây giờ. Hạnh phúc một đời mơ tưởng nhưng sẽ chỉ đến một lần trong tầm tay mình. Tôi không mơ ước cao xa, tôi không mộng lấp bể vá trời, tôi chỉ mộng người tình là mãi mãi của tôi. Nhưng chính cơn mộng đó một mai biết đâu chẳng thành ảo mộng...

- Em nghĩ gì thế Như ?

- Em nghĩ về anh.

- Nghĩ về anh ?

- Nhiều thứ lắm.

Thụ cười âm :

- Kể anh nghe.

Như nũng nịu dụi đầu vào vai áo Thụ :

- Em không kể đâu.

- Sao vậy ?

- Kỳ chết.

Thụ vuốt tóc Như :

- Với anh mà cũng kỳ hả ?

Như cắn môi :

- Xấu hổ.

Có một chút nào đó Thụ nghĩ là mình có thể yêu Như. Nhưng rồi chàng hiểu mình đã lầm. Dù sao đi nữa, đối với Như bây giờ chàng cũng phải đóng cho trọn vẹn vai trò. Đó không phải là bổn phận hay trách nhiệm nhưng đó là tình người. Chàng không thể vì bất cứ lý do gì mang lại nguồn thất vọng cho Như. Có ai nữ nhân tâm hái đi một đóa hoa đang hé nhụy hay không ? Như nắm tay Thụ lắc mạnh :

- Anh.

- Gì em ?

- Sao anh không nói gì cả ?

- Em muốn anh nói gì bây giờ ?

- Nói gì cũng được, nhưng anh đừng im lặng. Em sợ sự im lặng.

- Nói về nắng nghe.

Như lắc đầu :

- Không, về mưa cơ.

Thụ hắng giọng :

- Mưa hử ? Ủ, này nhé, mưa đang rất lớn.

Như cười khúc khích :

- Giọng anh giống đọc bài quá.

Thụ cười theo :

- Méo mó nghề nghiệp rồi.

Như nói :

- Hồi trước Hạ còn ở Sài Gòn, khi nào trời mưa hai đứa em thường hay đứng trong phòng học nhìn mưa. Mưa đan từng hàng mỏng và đẹp. Mưa rơi, liên kết, dạn

103 | Mưa Cuối Mùa

dày. Em và Hạ, cả hai đứa yêu mưa.

- Anh cũng yêu mưa.

Như điều cốt :

- Anh bắt chước.

Giọng cười cả hai hòa đậm ấm. Thụ đứng lên :

- Anh khép cửa sổ lại mới được. Mưa lớn quá thế này, để cửa sổ hở, mưa bắn vào làm ướt hết.

Thụ bật đèn. Căn phòng sáng lên. Bà Phục bước vào, tươi cười :

- Mưa to quá, cậu Thụ ở lại dùng cơm với chúng tôi nhé... Ba em đi vắng rồi, nhà chỉ có hai mẹ con.

Như reo lên :

- Phải đó má à.

Quay lại Thụ, nàng tha thiết :

- Anh ở lại dùng cơm tối nghe anh Thụ.

Thụ nhìn cơn mưa và nhìn khuôn mặt Như. Chàng nói với bà Phục :

- Thưa bác vâng. Cháu xin làm phiền bác một buổi vậy.

Bà Phục trách nhẹ :

- Cậu khách sáo quá đi thôi. Cậu là bạn em Như thì cứ coi như là người nhà cả.

Rồi bà hỏi con gái :

- Chiều nay con ăn súp chó ?

Như lắc đầu :

- Thôi con không ăn đâu, bữa nay có anh Thụ ăn cơm, con ăn luôn mọi thứ.

Không khí thật cởi mở. Bà Phục ngồi xuống ghé đôi diện với Thụ và Như.

- Thế nào, bao giờ cậu Thụ ra trường đấy ?

- Dạ, cháu vậy coi như là xong rồi.

- À há, thế có phải đổi đi xa không ?

Thụ trầm ngâm :

- Cháu cũng chưa rõ. Nhưng theo chỗ cháu biết thì có lẽ khó ở Sài Gòn.

Bà Phục gật đầu :

- Ở Sài Gòn khó chen chân.

Như xen giọng :

- Em thích anh ở Sài Gòn.

Thụ cười :

- Đâu phải thích là được.

Bà Phục gật đầu ra điều hiểu câu chuyện theo đúng ý Thụ... Mưa vẫn nặng hạt. Bữa cơm diễn ra thật thân mật. Như ngồi giữa bà Phục và Thụ nói huyền thuyên. Bà Phục thầm cảm ơn Thụ đã đem đến cho Như những giờ phút như hôm nay.

Bà Phục nhìn My. Chiếc bụng của nàng đã bắt đầu lum lúp dưới làn vải dày của chiếc quần rộng ống. Bà nói :

- Bắt đầu từ tháng này con phải bỏ mặc loại đồ này đi. Mặc váy hay là áo dài tốt hơn.

My gật đầu :

- Dạ, con cũng tính thế đấy má. Như thế nào má ?

Bà Phục nhìn băng khuâng :

- Ờ, thì cũng vậy vậy.

- Bao lâu nữa nó mở lại má ?

- Hai tuần lễ.

My chép miệng :

- Chà, con lo ghê. Đó là hy vọng cuối cùng.

Bà Phục thở ra :

- Má hy vọng sẽ thành công.

- Con cũng mong như vậy.

Bà Phục khẽ nói :

- Như nó đang xây nhiều mộng đẹp.

My hỏi mơ hồ :

- Hình như nó đang thương anh chàng sinh viên nào đó hả má ?

Bà Phục gật đầu :

- Ủ, ông thầy giáo ấy mà.

- Con biết.

- Như thì nó còn nhỏ, nên nó thương yêu gì là lộ ra cho má biết hết. Chỉ kẹt một điều là không hiểu thằng đó đối với nó ra sao.

My hơi chồm lên :

- Nghĩa là má muốn nói...

-... Sợ nó làm bộ. Sao má nghi quá.

My mơ màng :

- Má đừng nghi oan cho người ta tội nghiệp. Con nghĩ ông giáo đó không xấu đâu.

Bà Phục chắc lưỡi :

- Chà, làm sao mà con dám quả quyết như thế ?

My cắn móng tay :

- Má cứ tin con là được rồi, chớ bây giờ mà má bắt con giải thích thì chắc con khó lòng...

My đứng lên :

- Con quên chứ. Má uống nước trái cây nghe má.

Bà Phục lắc đầu, nín tay My lại :

- Thôi con à, má mới uống đằng nhà.

Rồi bà hỏi :

- Kháng chừng nào đi ?

My nhìn cuốn lịch :

- Chừng tuần nữa má.

- Chà, con đang cưu mang như vậy mà nó đi cũng kẹt. Bao lâu nó mới về ?

My thở ra :

- Kẹt cũng đành chớ sao má. Mình đi tu nghiệp chớ có phải đi chơi đâu mà muốn ở là ở muốn đi là đi. Có điều đáng lẽ ảnh đi hai năm, thì ảnh xin đợt đầu sáu tháng đã.

- À, như vậy là nó về trước ngày con lâm bồn ?

My gật đầu. Bà Phục nói :

- Má lo cho con Như quá. Nó đang tuổi yêu đời như thế này, nó đang đặt bao nhiêu hy vọng của nó vào trong lần giải phẫu này. Nếu mà bất thành, má ngại lắm.

My vén tóc trên trán mẹ :

- Má ngại gì ?

- Thì ngại... nó nghĩ quẩn.

My lắc đầu trấn an mẹ :

- Má đừng lo, con tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Và lại

ông bác sĩ này, ông ấy tu nghiệp Nhật ba năm, về khoa giải phẫu, ông ta rất trứ danh.

Bà Phục nhìn xa :

- Thì má cũng chỉ biết hy vọng vậy chứ sao.

My nói băng quơ :

- Như còn nhỏ quá.

Bà Phục liếc con :

- Nhỏ cái nỗi gì nữa. Coi như vậy là nó lớn lắm rồi đã. Có điều tánh nó bông bột thành ra chuyện gì cũng lụp chụp.

Hai mẹ con nhìn nhau một thoáng rồi lảng ra. Bà Phục ngồi nán lại một chút nói chuyện trời trăng mây nước rồi đứng lên ra về.

Nghiệp với tay lấy ly nước trên bàn đưa cho Như. Ly nước chòng chành. Nghiệp nói :

- Bữa nay có chuyện gì vui vậy ?

Nghiệp thấy nụ cười của Như thấp thoáng trên gương mặt. Như đáp :

- Một tuần nữa mình giải phẫu lại.
- Thứ ba tuần sau hả ?
- Ừ.

Nghiệp nhìn bạn. Mấy ngày sau này Nghiệp thấy Như lạc quan dễ sợ, chả bù cho lúc Như mới bị tai nạn, Như lúc nào cũng cầu nhàu mình sẽ tật nguyên suốt đời. Nghiệp nghĩ đến anh chàng Thụ mà những lần trước thỉnh thoảng Nghiệp thấy đến đón Như ở trường. Biết đâu đó chẳng là động lực thúc Như yêu đời hơn ? Nghiệp chỉ buồn cho số phận hẩm hiu của mình.

Như chờ đợi bạn một câu nói nhưng thấy Nghiệp im lặng mãi, Như đành lên tiếng trước :

- Nghiệp nghĩ gì thế ?
- Nghĩ đến cuộc đời.

Như cười nụ :

- Cuộc đời thì thiếu gì chuyện để nghĩ. Nhưng phải nói rõ là nghĩ về phương diện nào ?

Nghiệp vén mái tóc mình xoa xuống :

- Thôi bỏ chuyện đó đi. Tao hy vọng kỳ này giải phẫu xong, mày sẽ bình phục.

111 | Mưa Cuối Mùa

Như gật đầu :

- Hy vọng thế.

Nàng nghe khát nước :

- Đưa lại dùm tao ly nước coi.

Nghiệp kêu :

- Uống gì mà uống dữ vậy ?

Như đưa tay phác một cử chỉ :

- Ồ, không hiểu sao khát nước ghê. Chắc bữa nay tại trời nóng quá.

Nghiệp gất :

- Nóng, nóng con khỉ. Thế bộ tao không biết nóng sao ?

Đôi bạn cười thật vui. Như hỏi :

- Bây giờ thiên hạ ăn diện tới mốt nào rồi mà ?

Nghiệp ngẫm nghĩ :

- Cũng chưa có gì thay đổi nhiều đâu.

Như chắt lưỡi :

- Tao sợ tao không nhìn thấy gì, mai một lành lặn bắt đầu ăn diện trở lại, thành quê mất..

Nghiệp rùn vai :

- Sức mấy.

Như uống thêm nước :

- Màu đỏ còn thịnh hành không mày ?

- Ờ quên, hết rồi.

- Vậy bây giờ... màu gì ?

- Màu bông bèo. Mày biết màu bông bèo không ?

Như gật :

- Biết.

Nghiệp tiếp :

- Ủ đó, ra đường thấy nhan nhản đầu trên xóm dưới toàn là một màu.

Như im lặng một chút, rồi nói :

- Nhiều khi tao nghĩ con gái kỳ ghê hả mày ?

Nghiệp hỏi bạn :

- Sao kỳ ?

- Tại sao lại phải chạy theo thời trang, phải đồng hóa mình cùng với những người con gái khác mà không chịu cho mình một sắc thái riêng ?

- Thế nào gọi là sắc thái riêng ?

- Thí dụ, một cô mặc màu xanh hợp thì cứ khai thác màu xanh đó để làm đẹp cho mình đi. Lại bày đặt mặc màu đỏ khi thời trang về màu đỏ, mặc màu vàng khi thời trang thiên về màu vàng.... Kỳ lạ.

- Ủ, kỳ lạ.

- Người con trai yêu một người con gái thời trang ra đường sẽ mềm lòng và dễ làm lẫn với những kẻ khác và người yêu.

Nghiệp cười :

- Sao hôm nay mày nói nhiều vậy ?

Như nhún vai :

- Lâu lâu phát biểu ý kiến một lần.

Chị người làm bước vào :

- Cô ba ăn súp chưa tôi dọn.

Như nói với Nghiệp :

- Mày ăn với tao chén súp nghe.

Không đợi Nghiệp đồng ý, nàng nói với chị bếp :

- Chị cho hai chén nghe chị.

Chị người làm quay gót, Nghiệp cần nhẫn :

- Mày chưa thấy tao bữa nay nên mày mời tao ăn súp, mà thấy là mày hết mời.

Như ngạc nhiên :

- Sao vậy ?

Nghiệp lâu bầu :

- Mập chứ sao ! Tao ăn régime muốn chết mà chưa xuống cân, mỗi tuần đi cân một lần, tao rầu muốn chết.

Như cười lớn :

- Bộ sợ thành bé bự hả ?

115 | Mưa Cuối Mùa

Nghiep bữu môi :

- Còn lâu à.

Nghiep ăn súp, khen :

- Chị bếp mày nấu hủ, ngon thật !

Như lặc đầu :

- Má nấu đó chứ. Má mần tao mới ăn.

Suýt nữa Như đánh đổ chén súp. Nghiep giúp bạn.
Nàng chậm rãi :

- Thụ vẫn đến thăm mày chứ ?

Như vui như chim :

- Vẫn đến.

- Anh chị tới đâu rồi ?

Như mơ màng :

- Chưa biết. Có điều... Nếu những hôm tao ốm mà thiếu anh chắc tao chết.

Nghiep trách :

- Đừng nói bậy, chết thế nào được.

- Tao nói « nếu » mà.

- Không có chuyện « nếu » kỳ vậy.

Bà Phục đứng lâu trước cửa phòng. Bà nói :

- Nghiệp tới chơi hả cháu ?

Nghiệp đứng lên vội vã :

- Dạ thưa bác, bác mới về.

Bà Phục gật đầu :

- Ủ, cháu ngồi đó chơi với em đi. Như ăn súp rồi chưa?

Như cười với mẹ :

- Dạ rồi má, hôm nay súp ngon.

Nghiệp nói :

- Mai mốt cháu phải đến thụ giáo bác về nội trợ mới được.

Bà Phục cười thoáng một chút kiêu hãnh :

- Tụi này trước học trường dòng, mấy bà bắt học nấu nướng gắt lắm nên quen đi.

Bà đến bên con bung chén. Nghiệp định dành phần dọn, nhưng bà Phục nói :

- Cháu ngồi chơi đi, sẵn bác xuống bếp để bung xuống luôn. Như nó thấy cháu đến nó vui lắm.

Bà đi xuống bếp. Nghiệp bảo bạn :

- Bà cụ cung mày quá trời.

Như gạt đầu. Nắng buổi sáng nhảy nhót trên bầu trời cao và rộng, trên bàn ghế, trên tường, trên tủ. Như nhỏ giọng :

- Mấy hôm nay Sài Gòn mưa hoài, hôm nay không biết có mưa nữa hay không.

Nghiệp nhìn trời :

- Hôm nay chắc là nắng.

- Bầu trời thế nào mày ?

- Xanh, mây hồng, trắng.

Như chép miệng :

- Đẹp quá !

Nghiệp thương hại nhìn bạn. Cầu mong sao cho ánh sáng trở lại cùng Như.

Như lẫn trở trên nệm. Đêm nay hừng hực khó ngủ quá. Còn một ngày nữa thôi, nàng sẽ trở lại bệnh viện chịu cuộc giải phẫu quan trọng. Như thấy hồi hộp quá. Không hiểu mọi chuyện có xuôi chèo mát mái hay không ?

Thụ thì lúc nào cũng an ủi nàng rằng hãy yên tâm, ánh sáng sắp đến với nàng. Thụ, nghĩ đến Như thấy nổi yên tâm. Nàng vui sướng. Có lẽ bên Thụ, Như không còn sợ gì nữa, dù là một đe dọa đến bất cứ từ đâu.

Dũng leo lên gác, Thụ kêu lớn :

- Dũng.

Đôi bạn bắt tay nhau mừng rỡ. Dũng đen sạm hẳn đi, nhưng rất rắn rỏi. Dũng nhìn Thụ :

- Mà sao lại xanh xao vàng vốt thế này ?

Thụ cười :

- Tao vẫn vậy.

Họ ngồi xuống chiếc ghế bố độc nhất trong căn gác nhỏ. Dũng đặt chiếc mũ sang một bên.

Thụ nói :

- Trông mày lạ hử.

- Sao ?

- Oai hùng ra.

Dũng cười :

- Vào lính rồi quên hết mày ạ. Ban đầu tao chịu đựng muốn không nổi, nhưng dần dần, tao thấy như pha.

Dũng móc thuốc đốt tiếp :

- Xa Sài Gòn chưa bao lâu mà tao thấy lạ hử đi mày.

Thụ cười :

- Lạ sao ?

- Con gái Sài Gòn chỉ biết ăn diện. Ngoài ra... chả biết gì.

Giọng Thụ cao :

- Sao mày hiểu « người ta chả biết gì ?»

Dũng nhún vai :

- Mày thử đi lính như tao về là chuyện gì mày cũng biết.

Đôi bạn ngả người trên ghế thả khói tròn. Thụ đắm chiêu nhìn lên trần nhà. Căn gác thật hẹp và nóng. Thụ nghĩ chẳng biết bao giờ mình mới thoát được cảnh chật chội nghèo túng này.

Dũng bắt chợt hỏi :

- Lâu nay mày có gặp Như không ?

Thụ gật đầu :

- Có, mày có biết Như bị tai nạn không ?

Dũng nhòm dấy :

- Không, bị sao đó mày ?

- Hồng đôi mắt.

Tiếng kêu khẽ bị tắc nghẹn. Dũng mở to đôi mắt đến muốn nứt khóc :

- Mày nói gì ?

- Không sao, bây giờ đang chờ một cuộc giải phẫu chót.

- Có hy vọng gì không ?

Thụ thả khói :

- Cả nhà chỉ đặt hy vọng vào lần này.

Dững ngã người lại bên cạnh bạn im lặng nhìn lên trần nhà. Quả tình, chàng không bao giờ ngờ bất hạnh lại có thể xảy đến cho gia đình Như như vậy. Dững nghĩ đến nỗi hẩm hiu của tuổi trẻ bị tàn lụn trong tật nguyên.

Thụ mơ màng :

- Đời, tất cả mọi chuyện đều bất ngờ.

Họ nằm bên nhau, hai tư tưởng khác biệt mà cùng cảm nghĩ về một người con gái tên Ngọc Như.

Dững tần ngần đứng trước cổng nhà Như. Cuối cùng, chàng bấm chuông. Chị Bốn chạy ra mở cổng. Thấy khách lạ, chị lên tiếng :

- Thưa ông hỏi ai ?

- Cô Như có ở nhà không chị ?

Chị Bốn gật đầu :

- Vâng, cô tôi có ở nhà, mời ông vào chơi.

Chị đứng né một bên nhường chỗ cho Dững. Bà Phục gọi Như :

- Như ơi, có khách.

Người con gái dò dẫm từng bước tiến ra. Bà Phục rút lui vào nhà sau. Dũng đau xót nhìn Như. Mới ngày nào đây nàng còn là một con chim Khuyên hót líu lo mà bây giờ...

Dũng ghen ngào nhìn Như. Như hỏi :

- Ai đó ?

- Tôi, Dũng đây Như.

- Anh Dũng !

Như thốt lên như một sự hoài tưởng nào đó.

- Anh mới về hử ?

Dũng gật đầu :

- Như ngồi xuống đi, anh mới về.

Chàng bước đến giúp cho Như dễ dàng hơn. Như cười :

- Chắc trông anh lạ lắm nhỉ ?

Dũng lắc đầu :

- Cũng không có gì lạ.

- Chắc đen ra.

- Có đen chút ít. Anh vừa về, nghe tin buồn nên đến Như ngay, thật anh không ngờ.

Như cúi mặt :

- Thì có ai ngờ được đâu anh. Chính Như, Như cũng chả bao giờ ngờ đời mình lại có những lúc như thế này nữa.

Khuôn mặt nàng đẹp thánh thiện. Tiếng Dũng :

- Hy vọng rằng lần giải phẫu này...

- Vâng, cả nhà đều mong thế. Riêng Như không còn cảm thấy tin tưởng gì nữa cả anh ạ.

Dũng an ủi :

- Như đừng nghĩ thế. Đời mỗi người có một lúc chớ đâu phải lúc nào cũng bắt buộc như lúc này, cái gì rồi cũng qua đi thôi.

Như chuyển thoại đề :

- Anh đi lính vui không ?

Dũng lắc đầu :

- Biết thế nào là vui thế nào là không. Gia nhập vào một tập thể rồi thì mình bắt buộc phải sống như mọi người thế thôi.

- Bình lặng anh nhỉ ?

- Có thể, tuy theo mình quan niệm.

Dũng tần ngần nhìn Như. Khi đến thăm Như, Dũng dự định mình sẽ nói nhiều, thế mà bây giờ gặp nàng rồi, Dũng thấy bối rối.

Như hỏi :

- Anh Dũng về được bao lâu ?

- Hai mươi bốn giờ Như ạ.

- Ít quá nhỉ ?

Dũng bồi hồi :

- Theo lệnh thì đó là quá nhiều rồi. Anh không có họ hàng bà con thân thuộc, anh không có ai yêu thương chờ đợi thì về phép nhiều hay ít cũng chỉ chừng đó thôi.

Như cắn môi, tuy Dũng không trách nàng nhưng Như nghe dường như có một cái gì trong giọng nói. Sự hồi tiếc một cái gì đẹp đã qua. Như ngẫm hồi hận, dù sao trước đây nàng cũng đã có những lúc đối với Dũng không đẹp. Tuy nhiên, bây giờ Như hiểu rằng Dũng đã tha thứ hết.

Như gọi :

- Anh Dũng !

- Sao Như ?

- Anh có còn giận Như không ?

Dũng lắc đầu :

- Anh không bao giờ giận bé cả.

Như nghe niềm thương mến dâng trào. Nàng nói :

- Anh cho phép Như... coi anh như một người anh, một người anh thật gần gũi thân thiết nghe anh Dũng.

Dũng cảm động :

- Anh rất sung sướng Như ạ.

Bàn tay Như tìm tay Dũng, siết chặt :

- Cảm ơn anh.

Họ đối diện nhau một cách thật bất ngờ. Ánh mắt Thụ nhìn thẳng, ánh mắt My chạy trốn.

- Hôm nay là ngày mở băng mắt cho Như ?

My gật đầu :

- Vâng.

- Theo My thấy thì thế nào ?

- Rất hy vọng anh ạ.

- Tôi cũng mong Như bình phục. Như còn nhỏ, xứng đáng để được hưởng những gì tốt đẹp.

My trầm ngâm :

- Anh Thụy, theo tôi thấy, Như nó yêu anh nhiều lắm.

Thụy lắc đầu :

- Điều đó tôi không dám nói tới, nhưng nếu ở địa vị tôi, My sẽ xử trí thế nào ?

- Tôi sẽ tiếp tục như ngày qua.

- Không. My đừng dối lòng. Tôi không thể nào đóng tiếp vai trò này được nữa. Dù sao, Như cần tôi trong những tháng ngày lao đao. Tôi đã đến với Như. Tôi không thể dối trá thêm vì Như sẽ nhận biết một ngày nào không xa. Lúc đó có lẽ Như sẽ đau khổ hơn.

My thẳng thốt :

- Anh nói thế nghĩa là...

- Tôi sẽ ra đi...

My kêu lên :

- Anh không yêu Như sao ?

Thụ nhìn sâu mắt My :

- My đừng hỏi tôi câu đó vì sẽ khó cho tôi trả lời lắm My ạ. Dù sao đi nữa tôi không thể không nói lên rằng dĩ vãng của chúng ta, tuy chúng ta cố tình quên lãng đến bao nhiêu đi nữa thì nó vẫn là một phần đời của chúng ta. Tôi không thể bỏ đi một phần đời mình và tôi cũng không muốn làm khổ một người khác. Nhất là người đó lại là Như, em My.

Ánh mắt My dò dẫm :

- Anh Thụ, Như nó sẽ khổ tới đâu.

- Rồi Như sẽ quên.

- Anh cho là vậy ?

- Dù muốn dù không, tôi bắt buộc cũng phải nghĩ như vậy, giờ phút này tôi không còn giấu giếm My nữa. Tôi chả thể đóng hoài một vở kịch khi tôi không phải là người diễn viên.

My đau đớn :

- Tội nghiệp Như.

Thụ âm thầm :

- Như còn nhỏ, đời còn đẹp lắm. Như sẽ có nhiều nguồn vui làm quên đi nỗi buồn.

- Bây giờ anh muốn tôi phải làm gì ?

- My tìm cách làm Như vui. Dĩ nhiên tôi không thể nhờ My làm công việc giải bày vì điều đó quá khó khăn.

My nói nhỏ giọng :

- Anh không để lại gì cho Như sao ?

- Không. Tôi sẽ không để lại gì cả. Đừng tạo thêm cho Như một kỷ niệm nào hết, như thế Như sẽ dễ dàng quên hơn.

My lắc đầu :

- Chưa chắc đâu anh Thụ.

Khói thuốc lửng lơ trong không gian. Thụ cúi mặt tránh nhìn một giọt nước mắt lăn dài trên má My.

« Hạ thân mến,

Sàigòn sắp hết mùa mưa rồi Hạ ạ. Mình viết cho Hạ lá thư đầu tiên kể từ ngày mình được sáng mắt khi ngoài trời đang đổ nồm những cơn mưa cuối.

Hạ thử tưởng tượng, mình ngồi trong một căn phòng nhỏ, căn phòng mà ngày xưa Hạ và mình vẫn thường ngồi học chung bài. Bên ngoài, gió nhè nhẹ thổi, và trong tâm hồn mình, mưa cũng bay như những giọt mưa ngoài trời nữa Hạ. Hạ ơi, người ta đã ra đi không một lời từ giã. Mình vẫn tưởng mộng xây bao nhiêu cũng sẽ không bao giờ vương mây đen. Nhưng tiếc thay mặt trời không tìm đến tình yêu của mình, nên mây đen phủ giăng ngàn ngút.

Hạ ơi, những ngày mưa mình đã vùi đầu vào chăn và khóc một mình. Nhớ những chiều mưa người ta ngồi bên cạnh mình, vuốt tóc và dỗ dành nói những lời tha thiết. Thế mà bây giờ đã biệt biệt chân mây. Người ta suốt đời chỉ là một chiếc bóng vời vợi không bao giờ đến với mình cả.

Hạ có nhớ ngày nào, hai đứa cùng đứng đợi mưa nhìn người ta, mình đã tưởng đó chỉ là điều mơ mộng. Nhưng rồi Hạ thấy không, sự thật đã xảy ra, người ta đến với mình như một vì sao thật đẹp, cho mình ánh sáng khi mình đang gặp cảnh tối tăm.

Khi mình tìm được ánh sáng cũng chính là lúc người ta xa mình mãi mãi.

Hạ thương yêu,

Đà Lạt của Hạ chắc lạnh lắm phải không Hạ, còn mình bây giờ, Sài Gòn tuy lúc nào cũng nóng mà tâm hồn mình lại lạnh như băng giá.

Chiều hôm qua mình đi lang thang trên mấy con đường vắng. Mưa nhẹ đổ trên tóc trên áo. Mưa mơn man da thịt làm mềm lòng mình.

Hạ ơi, rồi những cơn mưa nữa đã qua đi, mỗi cơn mưa là khơi dậy kỷ niệm không cùng. Làm sao quên đi bây giờ hử Hạ, khi mà người ta đã đến một lần trong đời...

Chị My vẫn mơ sinh một đứa bé trai thật kháu khỉnh, mình xin chị nếu là con gái thì cho mình đỡ đầu. Mình ghét chị My sinh con trai lắm Hạ ạ. Con trai xấu lắm, con trai không biết chung tình. Con gái dễ thương, hiền lành mà lại chung tình nên thường thường con gái phải khổ.

Mình lại nói những điều lảm cẩm rồi Hạ nhỉ. Có lẽ dạo này đầu óc mình hơi bất thường, một chút niềm tin yêu tưởng đã tìm gặp một sớm một chiều vụt mất đi, quăng mình vào tận cùng của những nỗi giao động tâm tư.

Mình thèm ghê lắm được trở lại thuở dong chơi với Hạ, để mơ màng một cách đơn phương nhưng mà đẹp. Có lẽ, mai đây mình sẽ tìm dịp đi xa Sài Gòn một thời gian. Sống ở Sài Gòn để nhìn những cơn mưa cuối mùa, mình không tài nào chịu đựng. Hạ ơi ! ! !»

LÝ THỤY Ý